curieruladventist.ro

Curierul Adventist

AUGUST 2016: UNIȚI ÎN HRISTOS + MISIUNE ÎN AFRICA
+ IDEEA „GRĂBIRII" CELEI DE A DOUA VENIRI A LUI ISUS HRISTOS
+ UNIȚI ÎN ACEEAȘI SPERANȚĂ + ACOLO UNDE DUMNEZEU NE AȘTEAPTĂ
+ LIDERUL 3D + ÎL PUTEM INFLUENȚA PE DUMNEZEU?

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

CA_august_2016.indd 1 25/07/2016 12:32:39

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând..."

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial
Teodor Huțanu
Cel ce vine, vine curând!

4 Reportaj
Redacția
Uniți în Hristos

5 Texte și semnificații
Gabriel Işvan
A promis Isus
că va reveni în primul
secol creştin?

6 Tematica lunii
Echipa God Cares
Misiune în Africa

8 AMiCUS Baia Mare
Dan Robinson
„Cei mai buni!"

10 Teologie
Zoltán Szallós
Ideea „grăbirii",
ca o contribuție umană
la rezolvarea „întârzierii"
celei de a doua veniri
a lui Isus Hristos

13 Biserica din România – Conferința Transilvania de Nord
Iosif Pașca
Uniți în aceeaşi speranță

16 Misiune externă
Cristian Dumitrescu
Jurnal misionar –
acolo unde Dumnezeu
ne aşteaptă

20 Dezvoltare personală
Daniel Bota
Liderul 3D

23 Economie biblică
Dan Constantinescu
Profesii şi alte
coordonate monetare

26 Repere ale identității
Florin Lăiu
V. Sanctuarul, între
dogmă şi revizuiri
(1930–1980) – Partea I

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Prietenii Cuvântului sunt
prieteni cu Isus

31 De la inimă la inimă
Ştefan Tomoiagă
Îl putem influența pe
Dumnezeu?

31

Numai o relație autentică cu Dumnezeu – împreună cu limitările inerente – ne va ajuta să ne atingem potențialul maxim al devenirii – asemenea chipului divin. Limitările ne permit să-L vedem pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat. Dacă încercăm să facem ceea ce numai El poate face, vom eșua. Dacă dorim ca El să facă munca în locul nostru, El va refuza. Dumnezeu Își va face partea, iar noi trebuie să cerem puterea Duhului Sfânt pentru a face ceea ce singuri nu putem.

Anul XCIII, AUGUST 2016. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_august_2016.indd 2 25/07/2016 12:32:43

CEL CE VINE, VINE CURÂND!

Brexit" este un cuvânt nou de numai șase litere, asemenea unui cod cu trimitere la realități mult mai ample. Deși harta reală geopolitică a Europei nu a invalidat nici până acum profeția din capitolul 2 al cărții Daniel, astăzi știm odată în plus că „nu vor fi lipiți unul de altul" (Daniel 2:43). Cursul evenimentelor în aceste zile le arată adventiștilor și întregii lumi că urmează să aibă loc ceva zguduitor, care va afecta radical planeta noastră.

Revenirea Regelui regilor și sfârșitul lumii sunt chiar aici, în fața noastră. Nu e vorba de o reacție alarmistă față de ceea ce se întâmplă, ci de împlinirea așteptării creștine, de două ori milenară – întâlnirea cu Domnul și Mântuitorul nostru mult dorit. Putem reacționa: „Am mai auzit noi din astea!" Fabula cu „vine lupul!" devine dramatică când se întâmplă cu noi, mai ales acum, când în joc este totul.

Dumnezeu acționează „deplin și repede pe pământ" (Romani 9:28). Au trecut mai bine de o sută de ani peste următoarele cuvinte: „Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Spiritul lui Dumnezeu este retras treptat, dar sigur, de pe pământ. Plăgi și judecăți cad deja peste disprețuitorii harului lui Dumnezeu. Nenorocirile de pe uscat și de pe ape, starea agitată a societății, alarmele de război sunt de rău augur. Ele prezic evenimente în curs de apropiere, de cea mai mare însemnătate." (*Mărturii*, vol. 9, p. 11)

Cu știrile zilei – tensiuni militare din zona noastră și nu numai, refugiați, corupție, terorism, nesiguranță generalizată etc. – putem autentifica absolut toate punctele amintite de Cuvântul profetic: „Starea de lucruri din lume arată că înaintea noastră sunt vremuri tulburi. Ziarele sunt pline de semne cu privire la un conflict teribil în viitorul apropiat. Jafuri îndrăznețe sunt ceva frecvent. Grevele sunt obișnuite. Hoții și omoruri sunt comise pretutindeni. Oameni posedați de demoni iau viața bărbaților, femeilor și copiilor micuți." (*Ibidem*)

Subiectul major al acestui număr este misiunea. Cine înțelege și crede că revenirea este iminentă va face misiune – Matei 24:14. ■

Teodor Hețanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

IMINENTA REVENIRII
TEODOR HUȚANU

„EVANGHELIA ACEASTA A ÎMPĂRĂȚIEI VA FI PROPOVĂDUITĂ ÎN TOATĂ LUMEA CA SĂ SLUJEASCĂ DE MĂRTURIE TUTUROR NEAMURILOR. ATUNCI VA VENI SFÂRȘITUL" (MATEI 24:14)

Redeșteptare și Reformă
tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Atenție la diversiune!

„În cărțile din ceruri este dezvăluit egoismul ascuns al oamenilor. Acolo sunt scrise datoriile neîndeplinite față de semenii lor, neglijarea cerințelor Mântuitorului. Acolo se va vedea cât de des i-au fost cedate lui Satana timpul, mintea și puterea, care îi aparțineau lui Hristos.

Trist este raportul pe care îl duc îngerii în ceruri. Ființe inteligente care pretind că Îl urmează pe Hristos sunt preocupate de achiziționarea de bunuri pământești sau de delectarea în plăceri lumești. Bani, timp și energie sunt sacrificate pentru ostentație și îngăduință de sine; puține momente sunt însă devotate rugăciunii, cercetării Scripturilor, smeririi sufletului și mărturisirii păcatelor.

Satana inventează nenumărate stratageme ca să ne ocupe mintea în așa măsură, încât să nu medităm chiar asupra acelei lucrări pe care ar trebui să o cunoaștem cel mai bine. Arhiamăgitorul urăște marile adevăruri care aduc în atenție o jertfă ispășitoare și un Mijlocitor atotputernic. El știe că succesul lui depinde de abaterea minții oamenilor de la Isus și de la adevărul Său."

(*Tragedia veacurilor*, p. 401)

CA_august_2016.indd 3 25/07/2016 12:32:43

UNIȚI ÎN HRISTOS

Congresul romilor adventiști din România – Stupini, 3-4 iunie 2016

Congresul romilor adventiști din România – Stupini, 3-4 iunie 2016 – a avut drept motto *Uniţi în Hristos / Kekthanes ando Isus / Egyek Jézus Krisztusban*. A fost organizat de Departamentul Grupuri Etnice al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și condus de pastorul Balla Lorand în colaborare cu directorii departamentului din cadrul Conferinţelor – Cornel Dobre, Conferinţa Muntenia; Nagy Kasza Gyula, Conferinţa Banat; Szász Ernest, Conferinţa Transilvania de Sud; Filep István, Conferinţa Transilvania de Nord; Sergiu Macovei, Conferinţa Moldova; Andrei Daniel, Conferinţa Oltenia. Evenimentul a adunat un număr impresionant de membri de etnie romă din toate zonele țării.

Mesajele spirituale, experienţele de misiune și seminarele au subliniat iubirea și pasiunea cu care Dumnezeu caută pe orice om, indiferent de apartenenţa etnică sau limba pe care o vorbește. A fost de asemenea subliniat faptul că suntem extrem de preţioși pentru Dumnezeu, pentru biserica Sa și pentru chemarea urgentă ca Evanghelia să fie dusă către cei de aceeași limbă și etnie, acum când timpul este foarte aproape de împlinirea speranţei noastre – revenirea în glorie a Domnului Isus Hristos.

Invitatul special al acestui eveniment a fost pastorul Mario Brito, președinte al Diviziunii Inter-Europene. În aceeași calitate de invitaţi, au participat: Ștefan Tomoiagă – președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, Georgel Pîrlitu – președinte al Conferinţei Muntenia, Szasz Ernest – președinte al Conferinţei Transilvania de Sud, Ioan Feier – trezorier al Conferinţei Transilvania de Nord, Teodor Huţanu – director al Casei de Pensii și redactor-șef al *Curierului Adventist*.

În Sabat dimineaţă, programul a debutat cu laudă și închinare prin cântare în limba romani, apoi printr-un timp special de rugăciune și mesaj spiritual care i-a însufleţit pe toţi cei prezenţi cu certitudinea că sunt o echipă bine pregătită pentru slujire în biserica din care fac parte, sunt importanţi prin contribuţia pe care o poate aduce fiecare la dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu în ţara noastră și la zidirea Împărăţiei lui Dumnezeu în inima oamenilor.

Programul de după-amiază a fost prefaţat de o serie de seminare prezentate de Mario Brito, Sergiu Macovei, Ioan Feier și Teodor Huţanu. Apoi a urmat un timp special de experienţe și multă muzică, fiecare grup sau ansamblu coral având posibilitatea să-și exprime prin cântec recunoștinţa și bucuria că aparţine unui popor sfânt cu o viziune și o chemare specială de a fi lumină. Au concertat formaţii corale, instrumentiști și soliști din diverse colţuri ale ţării.

Punctul culminant al întâlnirii a fost momentul angajamentului și alegerii personale pentru reformă și redeșteptare, în primul rând, în viaţa personală și în familie. Cuvântul de trimitere a fost rostit de Mario Brito, președintele Diviziunii Inter-Europene. Întâlnirea s-a încheiat cu o rugăciune specială de consacrare și călăuzire din partea lui Dumnezeu, cu hotărârea fermă de a rămâne „Uniţi în Hristos”. ■

CA_august_2016.indd 4 25/07/2016 12:32:45

A PROMIS ISUS CĂ VA REVENI ÎN PRIMUL SECOL CREȘTIN?

TEXTE SI SEMNIFICATII
GABRIEL IȘVAN

În Matei 10:23 citim: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului."

Promisiunea revenirii în slavă a lui Isus este amintită direct sau aluziv de aproape 320 de ori în Noul Testament, ceea ce o face cea mai așteptată promisiune biblică. Din Matei 10:23 se înțelege că Isus trebuia să revină în slavă în timpul vieții ucenicilor?

Pentru explicarea acestui text dificil, sunt propuse foarte multe variante, fiecare cu ramificațiile ei. În Matei capitolul 10, Isus îi trimite pe ucenicii Săi într-o misiune de scurtă durată la „oile pierdute ale lui Israel" (Matei 10:6). În discursul pregătitor, Isus inserează lecții cu aplicabilitate mai largă cu privire la misiunea lor generală de predicare a Evangheliei: îi învață ce să facă în fața persecuției, le spune că vor fi dați în mâna soboarelor și a oficialităților lumii, ca să fie judecați (Matei 10:18). Din informațiile pe care le avem, persecuția creștinilor în sinagogi și în afara lor a început după înălțarea lui Isus la ceruri. Astfel de elemente ne spun că învățăturile lui Isus din Matei 10 se referă la trimiterea celor 12 pentru cetățile lui Israel, dar conțin și lecții aplicabile realităților istorice de mai târziu.

Comentatorii care agreează sensul cât mai literal al textului observă contextul concret referitor la „cetățile lui Israel", care înseamnă limitarea misiunii ucenicilor la Israelul din Palestina. Explicațiile oferite în acest caz vorbesc de venirea lui Isus între ucenici, adică de reîntâlnirea lor la finalul călătoriei misionare pentru oile pierdute ale lui Israel. Pentru aceste propuneri, rămâne inexplicabil folosirea titlului mesianic *Fiul omului*, ce ar putea fi o aluzie la revenirea în slavă. Dacă textul s-ar referi la a doua venire, cum se explică porunca lui Isus privind misiunea doar pentru Israel? Orice propunere care oferă un sens simbolic venirii de aici, asemănătoare cu cea din Matei 28:20, nu explică satisfăcător referirea specifică la cetățile lui Israel.

Două variante de explicare a textului încearcă să țină cont de toate elementele amintite mai devreme. Una dintre ele spune că imaginea venirii *Fiului omului* este preluată din Daniel 7:13-14, unde Fiul omului vine în fața Celui Îmbătrânit de zile și primește toată puterea. Cu alte cuvinte, în Matei 10:23, Isus îi asigură pe ucenici că în timpul vieții lor, când încă ei nu vor fi terminat de străbătut cetățile lui Israel, când încă misiunea lor nu se va fi îndreptat și spre neamuri, va avea loc un eveniment important, colosal, însă invizibil pentru oameni: după moartea, învierea și înălțarea Sa, Isus „va veni" în fața Tatălui și își va primi autoritatea de Împărat al universului.

„NU VEȚI ISPRĂVI DE STRĂBĂTUT CETĂȚILE LUI ISRAEL PÂNĂ VA VENI FIUL OMULUI." (MATEI 10:23)

O altă variantă propusă este aceea că, aici, Isus pune accentul pe misiunea ucenicilor, nu pe timpul revenirii Sale. Misiunea ucenicilor va fi una continuă, fără întrerupere, până la venirea lui Isus și va fi însoțită de persecuție. În tot acest timp, va fi mereu nevoie de o misiune de făcut pentru Israel, arătându-se astfel grija lui Isus pentru evrei și, în același timp, încăpățânarea acestui popor față de acceptarea Sa ca Mesia. De apelul lui Isus în ce privește misiunea continuă pentru Israel aveau nevoie în special creștinii de la început, care au avut în evrei primii persecutori; Isus dorea astfel ca ispita creștinilor de a se distanța iremediabil de poporul iudeu să fie prevenită.

În concluzie, cu umilință recunoaștem că fiecare variantă de explicare a acestui text are limitele ei. Însă promisiunea revenirii lui Isus este întărită de contextul general biblic și avem garanția că misiunea și persecutarea credincioșilor se vor încheia cu împlinirea fericitei lor așteptări. ■

GabrielIșvan este directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

CA_august_2016.indd 5 25/07/2016 12:32:45

MISIUNE ÎN AFRICA

Nu văd rostul plecării în Africa. Am terminat de evanghelizat România? Nu sunt oameni în nevoie și în țară? Avem și noi «Africa noastră»" spun unii dintre noi... și au dreptate. Nu am terminat de evanghelizat România, sunt mulți oameni în nevoie în țara noastră. Atunci de ce am plecat? Pe de o parte, pentru că sunt oameni mai în nevoie în Africa, pentru că vârsta, situația socială și familială ne-a permis acest pas, pentru că am fost încurajați să mergem și mai ales am simțit chemarea lui Dumnezeu.

O „vină" o are și biserica în care am crescut – ne-a încălzit sufletele de-a lungul copilăriei cu povestiri emoționante legate de viața de sacrificiu a primilor misionari, punctată deseori de intervenții spectaculoase ale Providenței. Iar noi, generație de creștini adventiști atât prin alegere proprie, cât și din inerție, am simțit nevoia de a construi un traseu spiritual propriu, „forțându-L" pe Dumnezeu să-Și facă simțită prezența în viața și lucrarea noastră.

Totul a început de la întrebări și frustrări, nu financiare sau profesionale – nucleul primului grup fiind format din tineri români domiciliați în Madrid, în mare măsură realizați material și profesional –, ci din cauza faptului că religia „împrumutată" de la părinți și bunici, plină de viață în povestirile lor, devenise searbădă pentru noi. Aventura propusă este una a spiritului – aventura de a trăi „pe mâna lui Dumnezeu", de a încerca să „uiți de tine", de a merge în ascultare acolo unde ești chemat. „Chemarea" nu se lasă analizată și explicată niciodată în totalitate, nici chiar pentru cei care o trăiesc, având o doză considerabilă de „absurd", uneori marcă a degetului Providenței. Că aventura nu e una pe coordonate geografice, ci în registru spiritual, o dovedește și faptul că același nucleu de oameni a venit și în România pentru a construi case pentru sinistrați în urma inundațiilor, în județul Giurgiu. Și aceasta chiar în timpul pregătirii pentru prima plecare în Africa. Și o mai dovedește și faptul că parte dintre voluntarii care au slujit în Africa pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă s-au alăturat nucleului „Casei Pâinii", din România. Voluntari care, odată „virusați" cu microbul slujirii semenilor, ajunși în țară, nu au mai putut reveni la viața de dinainte și au căutat un loc al servirii, al cărui ultim ingredient e „aventura".

A fost mai întâi Venezuela, apoi Namibia – un proiect de adopție la distanță a 360 de copii orfani. Apoi a urmat un centru de zi, un loc în care orfanii primeau mâncare zilnic, grădiniță dimineața, clase de after school după-

CA_august_2016.indd 6 25/07/2016 12:32:48

amiaza. Un proiect al cărui început a fost generat de Dumnezeu – trei persoane din echipă, aflate la sute de kilometri distanță, au avut un îndemn lăuntric puternic în același timp, că ar trebui inițiat un proiect pe termen lung care să includă educația. Îndemn străin lor, pentru că îi lega pe termen lung de un colț de lume care le era încă necunoscut și, într-o anumită măsură, neospitalier. Apoi o mică clinică, o moară pentru săteni..., totul gratis.

Mai târziu, după patru ani, o școală „God Cares", sau „Mulimu Wa Babalela" în limba localnicilor. O școală născută ca rezultat al unui traseu în care am avut convingerea că Dumnezeu vrea să facem acest lucru, deschizându-ne ca prin minune uși administrative bine zăvorâte. O școală creștină, acum cu două clase de preșcolari și alte clase până la nivelul clasei a șaptea. Avem nouăzeci de copii, educați după un curriculum creștin american, individualizat, care ține cont de potențialul și personalitatea elevului. După-amiaza, copiii pot alege după preferințe din oferta de cluburi: leadership, predicare, management de proiecte, artă, blockflöte, literatură, dirijat, cor, tehnici de comunicare, tehnologie. Toți copiii iau micul dejun și prânzul la școală, iar aproape șaizeci dintre ei, cei mai mari, au asigurată și cina, și cazarea în dormitoarele construite cu generozitate de românii din Spania, Italia, România, Statele Unite.

Ceea ce dă însă unicitate acestei școli este misiunea pe care și-a asumat-o, aceea de a forma lideri creștini a căror morală să fie ca „busola care arată nordul, care să stea pentru ceea ce cred chiar dacă s-ar nărui cerul". E prea mult, e prea îndrăzneț? E imposibil? Este pentru noi, nu însă și pentru Dumnezeu, garanția reușitei, „arvuna" fiind credincioșia cu care ne-a binecuvântat până acum, ne-a ferit de boli și accidente, ne-a asigurat resursele financiare necesare supraviețuirii și dezvoltării misiunii. O școală în care fondatorilor nu le este rușine să declare preeminența scrierilor lui Ellen White, care conțin principii de educație încă valide.

Ceea ce ne încântă în filosofia acestei școli este felul în care ierarhizează domeniile de dezvoltare a copiilor: mai întâi dezvoltarea morală, apoi emoțională, intelectuală și fizică. Noutatea și dificultatea sunt date de importanța educației emoționale, latură complet ignorată în școala românească tradițională, unde s-au format profesorii noștri. Importanța covârșitoare pe care inteligența emoțională și socială o are în succesul prezent și de mai târziu al elevului, mai mare chiar decât formarea intelectuală propriu-zisă, obligă la devansarea formării academice de către latura emoțională.

Este și o veste bună pentru viitorii și posibilii noștri profesori: sistemul creștin ACE (Accelarated Christian Education) folosit permite oricărui absolvent de facultate, indiferent de profil, să fie supervizor, profesor titular, și oricărui absolvent de liceu, indiferent de profil, să fie monitor (ajutorul profesorului). Iar vestea cea mai bună este că tu, cel interesat să slujești în Africa, te vei alătura unei echipe de oameni care, deși imperfecți, trăiesc zilnic minunea grijii constante a lui Dumnezeu și satisfacția progreselor în traseul sinuos, dar ascendent, al copiilor. În felul acesta, dacă tu ni te alături, putem curma șirul respingerilor a sute de copii care nu au putut fi acceptați în școala noastră din lipsă de profesori.

Pe de altă parte, poți să ne fii de mare folos și ajutor dacă ni te alături la munca în grădină, la întreținerea campusului, pregătirea hranei, supravegherea copiilor ca pedagog. Și cine știe, poate că tot în școala noastră, printre voluntarii din echipă și printre elevi, într-o lume a harului suveran, îți vei găsi tovarășii de veșnicie. ■

Echipa God Cares, http://www.tu-pro.org

„CEI MAI BUNI!”

BAIA MARE

Atunci când auzi pe cineva spunând: „Sunt cel mai bun”, probabil te gândești că e nepotrivit să se laude singur, acest lucru trebuie să-l spună alții. Dacă vorbim despre Asociația AMiCUS, filiala Baia Mare, această frază este ținta noastră transformată în mottoul „glumeț”: „Nu suntem cei mai buni..., dar nu este nimeni mai bun decât noi.” Aceste cuvinte nu înseamnă că ne lăudăm cu realizările din trecut, ci ele descriu dorința noastră ca toate lucrurile pe care le facem să fie făcute în cel mai bun mod posibil, să dăm tot ce este mai bun din noi în tot ce facem și nimeni să nu aibă ceva de reproșat. Suntem convinși că acesta este planul lui Dumnezeu nu numai pentru noi, ci pentru toți cei care se pregătesc pentru cea mai măreață întâlnire – a doua venire a Mântuitorului!

Filiala AMiCUS Baia Mare a luat ființă în urma unui vis. Visul acela de a găsi tineri doritori să se implice în activități recreative, educative, spirituale și sociale. Am început activitatea în anul 2015, prin întâlniri regulate de părtășie, studiu și rugăciune. Gândindu-ne mai bine, am realizat că nu e cel mai bine! Suntem doar noi între noi, să invităm prieteni noi. Așa s-a născut ideea ca fiecare să aducă un prieten nou la întâlnire. Spre fericirea noastră, ușor, ușor, numărul participanților a crescut.

Pentru că aveam potențial, am decis planificarea și organizarea primului proiect neoficial ca asociație – „Orășelul Copiilor”. Proiectul a avut un real succes. Acest fapt ne-a dat mult curaj pentru a realiza și mai multe activități și proiecte. Am decis să înființăm o filială AMiCUS la Baia Mare, ceea ce am realizat anul acesta, cu ajutorul Domnului.

Noi, băimărenii AMiCUS, și nu doar noi, avem un scop înalt: să câștigăm cât mai mulți tineri pentru Hristos, să ne împrietenim unii cu alții, dar în special cu Dumnezeu. Tinerii au nevoie de relații, de oameni care să-i înțeleagă, să le ofere încredere și compasiune, de oameni cărora să le pese de viața lor.

Întâlnirile noastre au loc la Biserica Adventistă din Baia Mare în fiecare miercuri seara, unde avem activități de diferite nuanțe: studiul Scripturii, concursuri de cultură generală, jocuri de cunoaștere, seminare și multe altele. O dată pe lună, sâmbătă seara, avem ocazii de părtășie cu mâncare gustoasă, discuții libere și jocuri.

La întâlnirile obișnuite se adaugă și câteva proiecte interesante. Chiar dacă filiala este la început, tineri foarte dedicați și plini de motivație se implică cu trup și suflet în proiecte.

Proiectul „Orășelul Copiilor”, la a doua ediție, a adus peste o mie de copii în Parcul Municipal, chiar dacă timpul nu a fost favorabil. În jur de 30 dintre acești copii vor participa într-o tabără de exploratori, unde vor cunoaște mai multe despre Dumnezeu și Cuvântul Său.

CA_august_2016.indd 8 25/07/2016 12:32:49

Școlile biblice de vacanță de la Sălsig și Cavnic sunt proiecte unde tinerii s-au implicat cu dăruire.

Ieșirile în fiecare săptămână la mișcare consolidează din ce în ce mai mult relațiile dintre noi.

Ocazii precum 1 Mai nu rămân nefructificate, acestea sunt evenimente la care îi invităm și pe alți tineri pentru a lega noi prietenii.

Vizitarea bisericilor mici aduce binecuvântare în slujire și dedicare în lucrarea lui Dumnezeu, prin implicarea tinerilor în predicarea Cuvântului.

Vizitarea bolnavilor din spitale aduce multă încurajare și mângâiere din partea tinerilor, trezind noi speranțe în inimile oamenilor suferinzi.

Implicarea în susținerea concertelor cu diferite ocazii a adus armonia sunetelor cerești și a celor de pe pământ în inimile celor care au cântat, slujindu-L pe Dumnezeu.

Ziua de Bine mondială am sărbătorit-o împreună cu filiala de la Cluj-Napoca, unde s-au legat noi prietenii și satisfacții pe măsură.

Un nou proiect pe care ne dorim să-l realizăm este „O 9 atitudine” – prin care încurajăm oamenii să le facă surprize plăcute celor din jur, având o nouă atitudine în familie, în biserică și în societate.

Provocarea și dorința noastră este de a implica un număr cât mai mare de tineri în activitățile organizate de Asociația AMiCUS și de a crea proiecte în domenii cât mai diverse.

Gândul care dorim să îl transmitem celor din jur, încurajându-i la fapte bune, este cel din 1 Corinteni 16:14: „Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste.” ■

STUDENTI ADVENTIȘTI

DAN ROBINSON

Dan Robinson este capelan AMiCUS Baia Mare.

CA_august_2016.indd 9 25/07/2016 12:32:51

IDEEA „GRĂBIRII”, CA O CONTRIBUȚIE UMANĂ LA REZOLVAREA „ÎNTÂRZIERII” CELEI DE A DOUA VENIRI A LUI ISUS HRISTOS

Articolul[1] își propune să fie o contribuție explicativă la clarificarea ideii „grăbirii” revenirii lui Isus, idee folosită de Ellen White în unele afirmații din scrierile Spiritului Profetic, cum ar fi interpretarea parabolei lui Isus Hristos, relatată de Marcu 4:26-29, despre creșterea continuă a seminței.

„EL A MAI ZIS: «CU ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU ESTE CA ATUNCI CÂND ARUNCĂ UN OM SĂMÂNŢA ÎN PĂMÂNT; FIE CĂ DOARME NOAPTEA, FIE CĂ STĂ TREAZ ZIUA: SĂMÂNŢA ÎNCOLŢEŞTE ŞI CREŞTE FĂRĂ SĂ ŞTIE EL CUM. PĂMÂNTUL RODEŞTE SINGUR: ÎNTÂI UN FIR VERDE, APOI SPIC, DUPĂ ACEEA GRÂU DEPLIN ÎN SPIC ŞI, CÂND ESTE COPT RODUL, PUNE ÎNDATĂ SECERA ÎN EL, PENTRU CĂ A VENIT SECERIŞUL.»”

Din analiza atentă a parabolei și a explicației pe care i-o dă Ellen White, este evident că ea respinge ideea contribuției omenești la creșterea spirituală proprie sau la creșterea Împărăției cerurilor. Ea afirmă că omul nu poate grăbi creșterea spirituală, așa cum agricultorul nu poate grăbi creșterea plantei. Luând în considerare acest adevăr, ne întrebăm: Ce a înțeles Ellen White prin ideea grăbirii revenirii lui Isus Hristos, idee pe care o așază în textul și în contextul imediat al interpretării pe care o dă parabolei? Ea spune că „este privilegiul fiecărui creștin nu numai de a aștepta, ci și de a grăbi venirea Domnului Isus Hristos” (2 Petru 3:12).[2]

Pentru a răspunde la această întrebare, este imperios necesar să cercetăm învățătura Scripturii despre „întârzierea” revenirii lui Isus Hristos. Cele două concepte par să fie legate din punct de vedere teologic și logic, în sensul că remediul „întârzierii” lui Isus este „grăbirea” revenirii Sale.

Printr-un studiu minuțios al puținelor pasaje biblice în care ideea „întârzierii” este clar abordată, am înțeles că această idee este o percepție distorsionată a unei anumite categorii de oameni. Această categorie este identificată în Evanghelia după Matei (24:48) ca fiind „robul rău”. Cu alte cuvinte, creștinul nespiritual, reprezentat prin „robul rău”, este cel care lansează ideea „întârzierii” stăpânului. Apostolul Petru identifică aceeași categorie de oameni ai religiei, pe care îi numește „batjocoritori”, care au percepția că împlinirea făgăduinței revenirii „întârzie” (2 Petru 3:3-4). Negarea categorică a acestei doctrine se află în versetul 9: „Domnul *nu întârzie* în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9, sublinierea noastră).

Ca o reafirmare a faptului că Biblia nu susține și nu învață doctrina „întârzierii” revenirii lui Isus

CA_august_2016.indd 10 25/07/2016 12:32:53

Hristos, îl vom cita pe apostolul Pavel. Acesta îi încurajează pe destinatarii Epistolei către evrei, care voiau să-L părăsească pe Isus pentru a se întoarce la religia iudaică din care ieșiseră, spunând: „Încă puţină, foarte puţină vreme", și „Cel ce vine va veni și *nu va zăbovi* [nu va întârzia]" (Evrei 10:37, sublinierea noastră).

Există și o a doua categorie de oameni care au contribuit la dezvoltarea doctrinei nebiblice a „întârzierii". Aceștia sunt creștinii sinceri care, necunoscând principiile corecte ale interpretării Scripturii, au lansat o doctrină bazându-se pe un singur element al naraţiunii din parabola celor zece fecioare: „Fiindcă mirele *zăbovea* [întârzia], au aţipit toate și au adormit" (Matei 25:5, sublinierea noastră). Ori de câte ori un interpret nu ţine cont de genul literar al pasajului biblic pe care îl explică, asemenea răstălmăciri vor duce la apariţia unor doctrine „noi". Așa s-a întâmplat și în acest caz.

Pasajul din Matei 25:1-13 este o naraţiune al cărei gen literar este „parabola", „ilustraţia". Hermeneutica (interpretarea) corectă cere ca într-o parabolă să nu fie interpretat fiecare detaliu, ci trebuie identificat firul roșu (ideea pilon) al naraţiunii. În această naraţiune, ideea centrală nu este „întârzierea" mirelui, ci prezenţa sau lipsa „uleiului" și nevoia pregătirii continue, deoarece nu se știe „ziua și ceasul" revenirii. Ideea „întârzierii" este amintită în naraţiune fiindcă era un element folcloric, un obicei popular iudaic. Era obiceiul ca mirele evreu să întârzie. Însă acel element folcloric nu trebuie transformat în fundamentul unei doctrine.

Concluzia noastră în urma acestei incursiuni exegetice este următoarea: Fiindcă în Scriptură nu există o doctrină a întârzierii revenirii lui Isus Hristos, nici ideea „grăbirii" celei de a doua veniri nu este una biblică. Însă această ultimă parte a concluziei trebuie verificată în lumina afirmaţiilor Bibliei. Singurul loc biblic în care apare termenul „a grăbi" este contextul revenirii lui Isus: 2 Petru 3:12: „Așteptând și *grăbind* venirea zilei lui Dumnezeu" (sublinierea noastră).

Verbul care se află în textul original, cel grecesc, este *speudō* – „a se grăbi", „a grăbi". Este foarte important să accentuăm un amănunt semnificativ al acestui verb grecesc. El este un verb intranzitiv, adică nu are obiect sau complement direct, la modul general.[3] Neavând obiect, verbul *speudō* se traduce prin „a mă/a te/se grăbi". Singurul loc în toată Scriptura compusă din cărţile canonice, unde acest verb are conotaţie escatologică și este tranzitiv, adică are un obiect, este 2 Petru 3:12 – „grăbind venirea zilei lui Dumnezeu".[4]

Un alt amănunt legat de semantica verbului este, de asemenea, foarte important din punctul de vedere al interpretării textului din 2 Petru 3. Verbul are două sensuri de bază: „a se grăbi" și „a tânji". Acest al doilea sens al verbului *speudō* este cel care e aproape impus de ideea primului verb al versetului 12, *prosdokaō* „aștept", „anticipez", „caut". Așadar, contextul versetului din 2 Petru cere ca traducerea să fie următoarea: „Așteptând și tânjind după venirea zilei lui Dumnezeu"[5] sau „așteptând și grăbindu-ne cu dor spre venirea zilei lui Dumnezeu". Această a doua variantă a traducerii termenului *speudō* respectă natura intranzitivă a acestui verb grecesc.

Aparent în contradicţie cu Scriptura, Ellen White vorbește de „întârzierea" celei de a doua veniri a lui Isus Hristos.[6] În lumina doctrinelor biblice și în lumina învăţăturilor ei teologice și spirituale generale, putem afla cum a înţeles și cum n-a înţeles ea ideea „întârzierii". Din citatul reprodus mai sus nu se poate înţelege că autoarea a afirmat că (1) eforturile omenești ale Bisericii Adventiste au eșuat și revenirea lui Isus a trebuit să fie amânată de Dumnezeu pentru o dată mai târzie sau că (2) biserica din timpul sfârșitului („rămășiţa", sau „restul") n-a fost pregătită spiritual, n-a evanghelizat lumea și, drept consecinţă, Dumnezeu a schimbat data revenirii. Cele două idei sunt exemple frapante ale unei înţelegeri a revenirii lui Hristos, deci a escatologiei, ca și cum aceasta s-ar realiza prin fapte și eforturi omenești.

Ellen White n-a crezut în mântuire sau revenire prin fapte omenești. Ea a fost o adeptă convinsă a mântuirii și a revenirii prin faptele lui Dumnezeu pline de har, dragoste și îndelungă răbdare. Or, dacă Biserica Adventistă ar fi în stare să „grăbească" a doua venire a lui Hristos, aceasta ar însemna că biserica contribuie la „scurtarea" timpului de har alocat omenirii pentru a fi mântuită. În acest mod, biserica ar „scurta" îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care „dorește ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2 Petru 3:9). Ellen White nu a avut o astfel de teologie în care autoritatea și puterea bisericii sunt supraordonate lui Dumnezeu.

Acum să vedem ce a înţeles ea prin conceptul „întârzierii" celei de a doua veniri. Ea a înţeles că (1) Mântuitorul n-a venit așa de curând

AȘTEPTÂND ȘI GRĂBIND
ZOLTAN SZALLOS

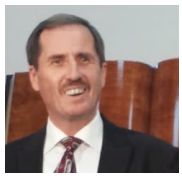

„ÎNCĂ PUŢINĂ, FOARTE PUŢINĂ VREME, ȘI „CEL CE VINE VA VENI ȘI NU VA ZĂBOVI [NU VA ÎNTÂRZIA]" (EVREI 10:37)

CA_august_2016.indd 11 25/07/2016 12:32:53

cum am sperat noi, oamenii, inclusiv adventiștii. Aceștia din urmă nu s-au vindecat de obiceiul rău de a fixa date precise sau aproximative ale revenirii, contribuind astfel la crearea unei impresii false a „întârzierii". Ea a mai înțeles că (2) făgăduințele și amenințările lui Dumnezeu, pe care le găsim în Scripturi, sunt deopotrivă condiționale. În acest sens, Isus ar fi putut veni – și a și dorit să vină – fie în timpul apostolilor, adică la finele secolului I d.Hr., fie în timpul vieții lui Ellen White, adică în secolul al XIX-lea. Însă Dumnezeu, care „nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui" (2 Petru 3:9), a luat în calcul – din veșnicii –neîmplinirea de către om a condițiilor și a fixat data revenirii ca atare, în cunoștință de cauză.

Ellen White însă, ca de altfel și scriitorii Bibliei, avea datoria să-i conștientizeze pe cititorii ei, pe poporul lui Dumnezeu, de neîndeplinirea condițiilor. Cum am spus mai sus, Dumnezeu era conștient din veșnicii de nesatisfacerea condițiilor de către om și de către biserică, totuși i-a inspirat pe profeți să-l avertizeze pe poporul Său de acest fapt. Actul „conștientizării" destinatarilor de către Ellen White prin folosirea termenului „întârziere" este un act de îndemn la redeșteptare și pocăință.

Actul ei pastoral este bazat pe o interpretare devoțională, omiletică, a versiunii vernaculare a versetului 12 din 2 Petru 3, unde verbul *speudō* s-a tradus în engleză folosind termenul *hasting* – „grăbind".[7] Ea însă n-avea pretenția ca Biserica Adventistă să formuleze o „doctrină a întârzierii", iar biserica nu a formulat nicio doctrină bazându-se pe afirmațiile ei pastorale și omiletice. Ea avea totuși pretenția ca membrii Bisericii Adventiste să ia act de exortațiile, îndemnurile și somațiile ei în vederea trezirii spirituale în rândul ascultătorilor și al cititorilor ei.

Spre deosebire de interpretarea omiletică a lui Ellen White, noi am aplicat în această lucrare o interpretare exegetică a textului și am văzut că verbul grecesc trebuie tradus prin termenul „a tânji", așa cum traducătorul maghiar al Bibliei, Károli Gáspár, a făcut-o la sfârșitul secolului al XVI-lea: „A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét" – „Cei care așteptați și tânjiți după venirea zilei lui Dumnezeu."[8]

Concluzie

În lumina exegezei noastre de mai sus, o interpretare făcută pe textul original al versetului 12 din 2 Petru 3, putem încheia cercetarea noastră cu ideea că omul nu poate „grăbi" revenirea lui Isus Hristos, fiindcă ea nu „întârzie", ci o poate aștepta cu un dor intens. Intensitatea „dorului" îl motivează pe așteptător nu să-L grăbească pe Isus Hristos și revenirea Sa, ci pe sine, pregătindu-se în mod continuu pentru această zi mult dorită. Pregătirea continuă îi creează omului acea percepție sănătoasă cum că Isus nu întârzie cu împlinirea făgăduinței Sale, ci așteaptă activ data revenirii Sale, o dată care a fost fixată din veșnicii.

Așteptarea activă din partea lui Isus înseamnă coacerea roadelor din parabola interpretată de Ellen White (Marcu 4:26-29). Adică, Isus desăvârșește caracterul membrilor bisericii Sale. Această idee este cea la care se referă ea în numeroasele ei afirmații despre „grăbirea" zilei lui Dumnezeu, inclusiv în afirmația din *Parabole*. Afirmația ei trebuie deci parafrazată în așa fel încât să nu contrazică învățătura generală a Scripturii, pe care am expus-o în acest articol. Așadar, Ellen White, fiind întotdeauna în consens cu întreaga Biblie, afirmă următoarele în *Parabolele Domnului Hristos,* pagina 48: „Este privilegiul fiecărui creștin nu numai să aștepte, ci să și tânjească după (să se grăbească spre/către) venirea Domnului Isus Hristos." ■

[1] Articolul de față este o adaptare a materialului publicat de Zoltán Szallós-Farkas, *Dumnezeu, Scriptura și Biserica* (București: Editura Universitară, 2013), pp. 320–325.

[2] Ellen G. White, *Christ's Object Lessons* (Hagerstown, MD: Review and Herald, 1993), 69; vezi și ediția românească *Parabolele Domnului Hristos* (http://www.adventist.ro/index/materiale-de-studiu/e-books.html), p. 48.

[3] Vezi Luca 2:16; 19:5; Faptele 20:16; 22:18.

[4] Verbul cu valență tranzitivă apare o singură dată în VT, în Isaia 16:5, dar nu într-un context escatologic.

[5] Un fapt incontestabil este cel al traducerii făcută de Károli Gáspár în limba maghiară a textului din 2 Petru 3: „A kik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét"; „Cei care așteptați și tânjiți după venirea zilei lui Dumnezeu." Datorită acestei traduceri fidele a textului original, adventiștii maghiari nu au elaborat nicio doctrină „a grăbirii" revenirii lui Isus.

[6] Ellen G. White, *Selected Messages* (vol. 3.; Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 1993), 1:67-68.

[7] Ellen White a folosit, de regulă, Scriptura în traducerea engleză, numită *King James Version* (1611), prescurtat KJV, în care traducătorii englezi ai acestei versiuni au înțeles corect sensul de bază al verbului grecesc *speudō* și l-au tradus „grăbind *spre / către*" venirea zilei lui Dumnezeu", „hasting *unto* the coming of the day of God". Se pare că Ellen White fie că n-a observat cuvântul *unto* „spre/către", fie că a folosit, de data aceasta, o altă versiune englezească a Bibliei în care *unto* nu exista.

[8] Este interesant și important să observăm că și traducerea engleză *American Standard Version* (1901) redă sensul verbului grecesc *speudō* prin aceeași sintagmă, „*earnestly desiring* the coming of the day of God", ca și în maghiară „sóvárogván", adică „tânjind după".

Dr. Zoltán Szallós-Farkas este conferențiar universitar, director al Departamentului Cercetare, Institutul Teologic Adventist.

CA_august_2016.indd 12 25/07/2016 12:32:53

UNIȚI ÎN ACEEAȘI SPERANȚĂ

Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. (Ioan 17:20)

Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri." A zice și a face, forma și conținutul, forma de evlavie și credința autentică, acestea au fost și încă rămân marile noastre provocări. Lupta spirituală se duce de la o zi la alta, având nădejdea că mâine vom fi mai buni decât astăzi, și aceasta prin biruința și harul Domnului Isus Hristos. Suntem părtași la biruința Lui în măsura manifestării credinței și a schimbării vieții. Suntem părtași la neprihănirea Lui în măsura în care acceptăm să „fim schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3:18).

Conferința Transilvania de Nord poate fi considerată o conferință cu un amestec interesant de etnii, culturi și credințe. Cele șase județe: Alba, Bistrița, Cluj, Maramureș, Satu Mare și Sălaj aduc cu ele această diversitate, care poate fi omogenizată doar prin unitatea adusă de Cuvântul care „a surpat zidul de la mijloc" și din cei mulți a făcut un singur trup, cel al lui Isus Hristos. În ce privește naționalitatea, în Conferința noastră avem bulgari, greci, portughezi, slovaci, germani, maghiari, romi, ucraineni și români. Cu siguranță că și din această diversitate de naționalități vine multiculturalismul din această zonă. Privind imaginea bisericilor, acestea sunt doar biserici de limbă română, biserici de limbă maghiară și biserici de limbă ucraineană. Există și câteva biserici mixte: româno-maghiare și româno-ucrainene.

Începuturi

Câteva gânduri despre începuturile adventismului în Transilvania de Nord. Primul „semănător" care a ajuns în această zonă pare a fi L. R. Conradi, coordonator al misiunii europene. Acesta ajunge la Cluj în anul 1890, în căutarea urmașilor sabatarienilor transilvăneni. Prin intermediul Societății Biblice de la Cluj, reușește să găsească un ultim sabatarian undeva în județul Mureș. Mesajul soliei adventiste ajunge în locuri unde cu mulți ani în urmă au fost mai mulți păzitori ai Sabatului biblic. (În secolul al XVI-lea, chiar cancelarul Transilvaniei care locuia la Cluj-Napoca, pe nume Pechy Simon, a fost păzitor al sâmbetei). Fratele Conradi revine la Cluj în 1893.

Cinci ani mai târziu, în august 1898, ajunge la Cluj ca misionar fratele John Huenergardt. Cu râvnă și interes, începe propovăduirea în Cluj-Napoca și împrejurimi. În memoriile sale spune că înainte cu câteva luni de a ajunge el în zona Clujului, adică în primăvara anului 1898, în localitatea Viștea, la douăzeci de kilometri de Cluj-Napoca, se stingea din viață primul adventist de ziua a șaptea. Era de naționalitate maghiară și se numea Kovacs Janos (Dombi). Se pare de asemenea că a fost primul adventist de naționalitate maghiară din lume (piatra de mormânt încă există în cimitirul din Viștea). Acolo, în localitatea Viștea, se naște și prima Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea din Transilvania de Nord. În 1899 are loc și primul botez: patru persoane, tot la Viștea. În 1908, la data de 1 august, are loc inaugurarea bisericii cu peste 35 de membri, biserică ce strânge la închinare până astăzi mâna de credincioși care mai sunt în localitate. În felul acesta, a luat naștere mișcarea adventistă în partea de nord a Transilvaniei.

Astăzi, biserica născută aici, în urmă cu peste o sută de ani, numără peste 7 600 de membri, spre slava bunului Dumnezeu. Avem în minte o întrebare: Oare câți am fi fost dacă am fi avut aceeași râvnă ca înaintașii noștri? Oare nu sunt prea puține cele 129 de biserici pentru cele șase județe?

Misiunea bisericii din Transilvania de Nord are două componente. În primul rând, preocuparea pentru membrii bisericii, păstorirea, hrănirea, alinarea și vindecarea sufletească, atât cât se poate, iar în al doilea rând, suntem preocupați să întindem o mână și spre nevoile celor ce sunt departe de „cunoștința adevărului" sfințitor.

ÎN MÂNA DOMNULUI
IOSIF PAȘCA

NE RUGĂM SĂ NU FIE DOAR O FORMĂ DE EVLAVIE, CI MÂNTUITORUL SĂ FIE ÎN NOI.

CA_august_2016.indd 13 25/07/2016 12:32:53

Misiunea se dezvoltă din ce în ce mai greu. Nu suntem încă siguri de ce. Acuzăm secularismul, indiferența față de Dumnezeu, schimbarea valorilor, schimbarea priorităților, dar un lucru este limpede: „Această lucrare nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului" (Zaharia 4:6). Ca și mulți alții, ne punem mari speranțe și privim cu încredere spre evenimentul misionar „România pentru Hristos". Laici și pastori vor fi înrolați în misiune, astfel încât cel puțin în cele 129 de biserici să aibă loc un eveniment evanghelistic major.

Cei 13 colportori lucrează individual și în echipă în proiecte ca „Pastor valdenz", „Student valdenz" și altele, unde colportorii și pastorii, respectiv studenții, gustă din ceea ce înseamnă lucrul în echipă. Literatura este o bună unealtă pentru răspândirea altor valori decât cele ale lumii.

Colportorii lucrează frumos în multe instituții unde oamenii se bucură de beneficiile cărților de sănătate și cărților cu conținut spiritual. Uneori, din acțiunile colportorilor se nasc cluburile de sănătate. Un asemenea exemplu îl constituie și Clubul de sănătate din orașul Blaj. Un oraș cu peste 20 000 de locuitori, fără ca lumina Evangheliei să lumineze în vreun fel acolo. Supranumit și Mica Romă, Blajul este și scaunul întâistătătorului Bisericii Române Unite cu Roma.

În orașul acesta se lucrează de mult timp și a fost abordat în multe feluri din punct de vedere misionar. Abia în ultimii ani, în urma eforturilor concertate, putem vorbi de o lumină ce strălucește tot mai puternic. Avem deja acolo un centru de influență. Avem o grupă de peste 30 de persoane care se adună să discute pe teme de sănătate, și nu numai. Au devenit prieteni între ei și prieteni cu cei ce lucrează cu și pentru ei. Sperăm să devină cât de curând prieteni și cu Isus. Tot din lucrarea de colportaj se nasc clasele de artă culinară.

Din ce în ce mai multe gospodine sunt interesate de arta gătitului sănătos. Lucrarea cu literatură se împletește frumos cu lucrarea medicală. Expozițiile de sănătate sunt încă un mijloc de a le descoperi oamenilor că refacerea tuturor lucrurilor are de-a face și cu sănătatea fizică.

Un alt proiect major în zonă albă este desfășurat la Târgu Lăpuș, în județul Maramureș. Majoritatea bisericilor adventiste din Maramureș și-au dat mâna pentru a duce vestea bună și în orașul Târgu Lăpuș. Pe o zonă destul de întinsă, nu este niciun vestitor al întreitei solii. Acum avem acolo o biserică frumoasă și înfloritoare, care s-a dovedit neîncăpătoare la cele câteva campanii evanghelistice care au avut loc anul trecut. Avem deja ucenici hotărâți să-L urmeze pe Miel oriunde.

Sola Scriptura este un alt mijloc de vestire a unei vieți mai bune. Sute și sute de oameni cunosc mesajul adventist prin intermediul acestei metode eficiente de studiere a Bibliei. Aceștia frecventează cele cinci librării pe care le socotim biserici deschise cinci zile pe săptămână.

Peste 150 de voluntari vizitează sâmbătă de sâmbătă cele șapte penitenciare din nordul Transilvaniei, pentru a asigura asistența spirituală a celor câțiva credincioși adventiști și, mai ales, pentru a duce speranța unei vieți mai bune celor câteva sute de persoane private de libertate care se află în spatele ușilor ferecate și sunt interesate de Cuvântul Evangheliei. Este o mare bucurie să vezi inimi schimbate, care acceptă și intră cu bucurie în legământ cu Salvatorul. Voluntarii aceștia se îngrijesc, acolo unde este nevoie, și de familiile deținuților.

Pentru a atinge cele două preocupări majore, înăuntru și în afară, trebuie să ne referim și la dezvoltarea învățământului adventist pe teritoriul Transilvaniei de Nord. În cele șapte grădinițe (Cluj, Halmeu, Săpânța, Sighet, Moisei, Beclean și

CA_august_2016.indd 14 25/07/2016 12:32:54

Ocna Mureș) avem o mulțime de copii care duc cu ei în casele lor un „alt fel de a fi". Majoritatea dintre ei sunt din familii care nu au auzit niciodată de mesajul Evangheliei. Copiii aceștia învață ei înșiși ce înseamnă experiența rugăciunii și duc cu ei influența plăcută a unei atmosfere deosebite. La Liceul „Maranatha" din Cluj-Napoca învață de asemenea aproximativ 100 de elevi cu a căror promovabilitate la bacalaureat ne putem mândri. Ne dorim mai mult și numeric, și calitativ. Știm că se poate, dar suntem bucuroși și recunoscători Tatălui din cer pentru ceea ce este până acum. Planul deschiderii unei școli primare la Cluj-Napoca, cu ajutorul lui Dumnezeu, sperăm să fie încununat cu succes.

Tot în domeniul sistemului educațional și al activităților de tineret se încadrează și Școala Biblică de Vacanță. Câteva zeci de școli biblice de vacanță se desfășoară în fiecare an pe teritoriul conferinței. Desfășurate la biserici sau în alte locuri, aceste proiecte sunt un bun prilej de a relaționa și a face ca Împărăția harului să se extindă peste oameni.

Tineri care se pun în slujba lui Dumnezeu cu tot sufletul lucrează frumos pentru semenii lor. De curând, s-au desfășurat două proiecte frumoase și cu un mare impact: „Orășelul Copiilor", la Baia Mare și Cluj-Napoca, și proiectul „Zi de Bine". Sute și sute de copii au vizitat cele două orășele. Colaborarea cu autoritățile locale și cu alte instituții a fost una de excepție. Filiala AMiCUS Cluj a fost la înălțime și de data aceasta. „Zi de Bine" a fost un alt proiect care a chemat spre implicare tinerii și studenții din mai multe zone. Suntem bucuroși pentru tinerii pe care îi avem. Dumnezeu să-i binecuvânteze și să le dea izbândă.

Câteva evenimente organizate de Departamentul Libertate Religioasă au avut ca scop prezentarea Bisericii Adventiste într-un spațiu unde era destul de absentă. Întâlniri la care au fost invitați lideri ai autorității locale și centrale au adus laolaltă oameni care să-și propună să lucreze împreună pentru binele obștii. În ultimii ani, ne bucurăm de relații bune și foarte bune cu autoritățile locale. Nu am avut în ultimii ani și nu avem nici în prezent cazuri grave de intoleranță religioasă, însă în unele situații a fost nevoie de intervenții, cele mai multe cu un final fericit.

Aceasta este radiografia Conferinței Transilvania de Nord. Biserica ce pare încropită este în mâna Preaputernicului. Biserica Adventistă, nu una din multele biserici, ci biserica viului Dumnezeu, trăiește într-un decor religios interesant. Neoprotestanți (baptiști, penticostali, reformiști, creștini după Evanghelie, mesianici), protestanți (reformați, luterani), catolici, ortodocși și alții, aceștia sunt creștinii cu care împărtășim viața de fiecare zi. Aici putem vedea încă un motiv de urmărire a unității pentru care S-a rugat Hristos. Și mai ales ne rugăm să nu fie doar o formă de evlavie, ci El să fie în noi. Ne punem încrederea în frumoasa făgăduință a Domnului Isus: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi" (Ioan 14:3). Aceasta este credința pe care o avem și pe aceasta o propovăduim. „Amin! Vino, Doamne Isuse!" ■

Iosif Pașca este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

CA_august_2016.indd 15 25/07/2016 12:32:54

JURNAL MISIONAR – ACOLO UNDE DUMNEZEU NE AȘTEAPTĂ

Filipine. Peste 7 000 de insule din care 2 200 locuite. Aproape 100 de milioane de locuitori. O populație în majoritate catolică, dar în realitate animistă, cu credința că Divinitatea locuiește în lucrurile animate și inanimate și se manifestă supranatural în mod curent.

În zorii zilei, telefonul sună insistent. Vocea de la celălalt capăt, într-un amestec între limba ilokano și engleză, ne imploră să îi ajutăm. În nordul insulei Luzon, în inima munților, se află triburile Ifugao. Câțiva misionari au lucrat timp de zece ani în mijlocul lor, aproape fără rezultat. Sunt descurajați, vor să părăsească zona, dar fac o ultimă încercare. Împreună cu câțiva colegi și studenți decidem să petrecem timp împreună cu ei.

Lăsăm în urmă capitala Manila, cu cele peste 11 milioane de locuitori și cu căldura și umiditatea sufocante. Ne așteaptă un drum de două zile spre munții Cordillera, acolo unde se află triburile Ifugao. Prima zi ne poartă pe drumuri accesibile mașinilor de teren. Înnoptăm în Baguio, reședința de vară a liderilor filipinezi și a majorității diplomaților aflați pe aceste insule. A doua zi, ne așteaptă necunoscutul. Mașinile noastre de teren, deși echipate pentru zone dificile, nu mai fac față. Suntem în imposibilitatea de a parcurge drumurile de munte cu bolovani, stânci și denivelări de peste jumătate de metru. Singura șansă este un autobuz special echipat, supraînălțat, cu roți imense. Transbordăm toate materialele și Bibliile, puțin după miezul nopții, în interiorul autobuzului, pe culoar, astfel că nu mai rămâne loc de trecere. Pornim înainte de răsăritul soarelui, pentru ca motorul autobuzului să nu se încingă din cauza temperaturilor ridicate de afară și a turației sporite pe pantele înclinate.

Munții Cordillera se înalță abrupt, aproape direct din apa Mării Galbene, munți stâncoși, parte din Cercul de Foc vulcanic aflat în Orientul Îndepărtat. Pentru a putea supraviețui, oamenii au tăiat stânca în terase și au adus pământ pentru a cultiva vegetale pentru ei și pentru vânzare. Terasele de la Banaue au făcut până nu de mult parte din cele șapte minuni ale lumii. Tăiate în stâncă acum peste 2 000 de ani, terasele nu doar supraviețuiesc, ci și susțin viața locuitorilor din zonă, care produc și vând vegetale în vale, până în capitala Manila. Munți întregi în zona Cordillera sunt formați din terase de sus până jos. Nicio palmă de pământ nu este irosită, apa de ploaie este drenată cu grijă pentru a nu distruge culturile, dar și pentru a asigura în același timp creșterea vegetalelor.

Autobuzul urcă cu motorul turat la maximum. Din loc în loc, se afundă în vegetația de pe marginea drumului sau pe o terasă special amenajată, pentru a face loc câte unui camion care transportă spre vale morcovi sau varză, salată sau cartofi. Acestea nu cresc decât la altitudine, unde clima este mai răcoroasă. Autobuzul are doi responsabili: șoferul și… deschizătorul de drumuri. Pe cel din urmă l-am botezat „Ioan Intermediatorul". Din când în când, acesta sare din autobuz și îndepărtează bolovanii căzuți în drum. Își face meseria conștiincios, fără să fie nevoie ca șoferul să îl atenționeze măcar. Cunoaște drumul și măsoară din ochi fiecare obstacol. Chiar și așa, au-

CA_august_2016.indd 16 25/07/2016 12:32:54

tobuzul se înclină periculos de mult când într-o parte, când în cealaltă. Uneori, drumul este atât de îngust, încât ai senzația că roțile vor scăpa în prăpastie. În autobuz este tăcere, nimeni nu vorbește, atenția fiecăruia fiind captată de drumul aproape imposibil. Ne legănăm în oscilațiile autobuzului care scârțâie din toate încheieturile.

Spre seară ajungem în zona Ifugao și poposim în mijlocul tribului Kalanguya. Capitala tribului Kalanguya este Tinoc, o localitate situată în vârf de munte, cu casele înghesuite pe puținul spațiu orizontal. Dar aici găsești magazine cu cele necesare unui trai decent, cu unelte pentru agricultură, cu alimente diversificate. Este capăt de drum și pentru autobuz, care este despovărat de pachete, baloți, corespondență și oameni.

Deși nu ne-au văzut înainte, misionarii locali ne recunosc și ne zâmbesc larg. Ne salută ridicând din sprâncene, în tradiția filipineză. Pentru ei, autobuzul a adus astăzi speranța. După două zile de călătorie tensionată, ne relaxăm și suntem bucuroși să simțim din nou pământul stabil sub picioare. O primă vizită este la primărie, unde ne întâmpină secretarul care ne promite tot sprijinul. Kalanguya este un trib ospitalier, pașnic, diferit de cele din împrejurimi, care sunt înclinate mai mult spre conflict. Familiile au copii mulți și fiecare generație, mai numeroasă decât precedenta, încearcă să se extindă pe puținul teritoriu fertil din inima munților. Suntem invitați să le vorbim angajaților primăriei, polițiștilor și personalului aferent luni dimineață. Până atunci, vizităm școala și invităm directoarea și profesorii la întâlnirile programate în fiecare seară.

Sabatul ne oferă posibilitatea de a le sluji localnicilor atât spiritual, cât și fizic. După meditația spirituală de dimineață, după-amiază se formează un rând lung la poarta casei în care locuim. Cadrele medicale care ne însoțesc își folosesc instrumentele și priceperea oferind localnicilor informații despre sănătate și analize medicale. Unii dintre ei au probleme dentare, alții au infecții, iar alții au boli cauzate de stilul de viață nesănătos. Ziua este prea scurtă pentru a-i trata pe toți. A doua zi urmează să ne deplasăm câțiva kilometri în alt sat, Eheb, pentru a oferi și acolo servicii medicale. Peste tot vezi privirile oamenilor care se întorc la casele lor, radiind speranța unei vieți mai bune, fără durere și suferință.

Construim un acoperiș din prelate în extensia casei pentru întâlnirile din cursul săptămânii. La munte plouă aproape zilnic. Dar terasa pe care este așezată casa misionarilor nu este suficient de încăpătoare. Spre surprinderea noastră, majoritatea participanților sunt copii și adolescenți. Misionarii locali ne informează că acesta este un fapt neobișnuit, pentru că părinții nu și-au lăsat până atunci niciodată copiii să participe la întâlniri cu teme religioase. Dacă în prima seară am așteptat doar vreo 10 copii și au venit 17, în serile următoare numărul a crescut constant până la 47 de copii, în ultima seară. Entuziasmul lor i-a molipsit și pe adulți.

Luni dimineața, la sediul primăriei ne așteptau peste 100 de persoane. Ni s-a spus că vom ține un devoțional. Însă după o prezentare de o oră, nimeni nu a plecat. Ne așteptam ca măcar polițiștii să se retragă, având în vedere activitățile lor specifice, dar au rămas așteptând să le vorbim mai mult din Scriptură. L-am vizitat apoi pe primar, care ne-a întrebat dacă ne lipsește ceva. I-am povestit că spațiul în care ne întâlnim este limitat. Ne-a sugerat că putem închiria terenul de sport de lângă primărie, care este acoperit. Seara următoare, n-au avut loc în casă și sub prelată toți cei care au dorit să asculte, așa că ne-am rugat pentru înțelepciune ca să știm cum să procedăm.

Ne imaginam costuri foarte ridicate pentru închirierea terenului de sport. A doua zi dimineață, la devoțional, am citit despre experiența lui Ellen White ca misionar în Europa și cum i-a îndemnat pe adventiștii suedezi să închirieze spații mai mari, ca să poată încăpea toți cei care ar dori să asculte mesajul. Fără să fie nevoie să discutăm, am înțeles toți ce aveam de făcut. Primarul ne-a făcut calculul și, spre surprinderea noastră, în prețul chiriei a fost inclus un generator, scaunele, un sistem de amplificare audio, care acoperea toată localitatea, și costul electricității. Și totul nu ne costa cu nimic mai mult decât investiția obișnuită pentru fiecare seară sub prelată. Dumnezeu Își are căile și oamenii Lui, chiar și atunci când nu sunt adventiști. Acolo unde dimineața copiii înainte de școală performau în dansuri ritualice animiste pentru protecție, se auzea acum în fiecare seară mesajul sângelui care spală rușinea, vinovăția și frica induse de păcat.

La masă, în fiecare zi, pe lângă echipa noastră se adunau copii, studenți și alți adulți. Ne îngrijoram că nu ne va ajunge mâncarea pentru toți cei care veneau la masă. Într-o seară, unul dintre copii a vrut să rămână să doarmă cu noi. Misionarii locali i-au pus întrebări pentru a afla de ce

MISIUNE ÎN FILIPINE

CRISTIAN DUMITRESCU

AM LĂSAT O PĂRTICICĂ DIN NOI ÎN TRIBUL KALANGUYA ȘI PĂSTRĂM ÎN MEMORIE CHIPURILE CELOR PE CARE DUMNEZEU I-A CONDUS ÎN MOD ATÂT DE MINUNAT SĂ ÎL DESCOPERE. ȘI NU VOM UITA NICIODATĂ LECȚIILE PE CARE LE-AM ÎNVĂȚAT CÂND AM RĂSPUNS CHEMĂRII LUI CA MISIONARI ÎN LOCURI ÎNDEPĂRTATE, LIPSITE ADESEA DE CONFORT ȘI SIGURANȚĂ. MARELE MISIONAR DIVIN ÎNCĂ NE INVITĂ SĂ LUCRĂM ÎMPREUNĂ.

CA_august_2016.indd 17 25/07/2016 12:32:55

insistă să rămână peste noapte acolo. Au aflat că părinții erau despărțiți și că nu se îngrijea nimeni de el. A dormit cu noi, a participat la devoțional dimineața, pentru ca ulterior să dispară. Nu am mai auzit de el decât peste câteva zile când poliția ne-a investigat în legătură cu băiatul. Fusese comis un furt, o sumă considerabilă, iar el fusese văzut în zonă. Când a fost găsit, a fost încarcerat, dar misionarii locali le-au cerut voie polițiștilor să îl ia pe băiat acasă la ei. A început să participe la întâlnirile copiilor, devenind unul dintre cei mai activi. Misionarii l-au adoptat ca pe copilul lor. Iar oamenii din trib au început să se mire de schimbarea în bine a băiatului. Am înțeles atunci că cei care veneau să ia masa cu noi erau trimiși de Cineva care cunoștea povestea fiecăruia în parte.

Seară de seară, am deschis paginile Scripturii pentru a oferi speranță de viață celor ce veneau să asculte. Nu doar scaunele de pe terenul de sport erau ocupate, dar pe margine stăteau elevi de liceu și studenți care ascultau până la sfârșit. În fiecare seară, poliția mergea cu mașina prin sat și îi aducea pe cei mai în vârstă, care se deplasau cu greu, mai ales prin ploaie și noroi. Vedeam, prin ceața care se lăsa la apusul soarelui, oameni care deschideau ferestrele ca să asculte programul ce se desfășura seara, pe terenul de sport. Ne-am împrietenit cu cei care participau la întâlniri, i-am vizitat acasă, pe coastele abrupte unde locuiau. Ne-au făcut cunoștință, la rândul lor, cu restul familiei, cu vecinii și prietenii care nu puteau participa, dar ascultau la ferestre mesajul speranței. Unii aveau nevoie de masaj, de hidroterapie, de sfaturi legate de alimentație, de tratament medical, de speranța că viața lor are sens sau de rugăciune pentru a scăpa de povara vinovăției ori de frica de duhurile necurate care îi bântuiau.

Vineri seara i-am invitat pe cei prezenți să Îl accepte public pe Isus, pe care Îl descoperiseră seară de seară. Profesorii de la școală, polițiștii, angajații primăriei, vânzătorii de la magazine și din piață, studenții de la liceul și universitatea locală au primit Biblii în limba ilokano. Aproape 50 de persoane au răspuns invitației de a-L urma pe Isus. Șapte dintre ele erau pregătite să intre în apa botezului, șapte adolescente din ultimul an de liceu sau studente la facultate.

În Sabat dimineața, am ascultat revărsarea sufletului fiecăreia. Voiam să fim siguri că decizia lor este matură. Au fost momente de lacrimi și de bucurie. Fiecare dintre ele fusese alungată de părinți în săptămâna precedentă pentru că deciseseră să se boteze. Una dintre ele ne-a spus că din seara aceea nu știa unde va putea să doarmă, părinții nu voiau să mai audă de ea. Și totuși decizia ei era fermă, știa că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor ei. O altă tânără, în timpul săptămânii, fusese foarte tristă pentru că descoperise pe telefonul prietenului ei mesaje de la o altă fată. Rupsese prietenia cu el, dar el continua să participe la fiecare întâlnire de seară. Până atunci, tânăra nu se putuse decide pentru botez deoarece prietenul ei nu înclina în aceeași direcție, dar în urma experienței avute, a fost liberă să Îl aleagă pe Isus. În Sabat ne-a spus că nu doar s-a decis să se boteze, dar că s-a hotărât să devină misionară și să-și dedice viața pentru a-L face altora cunoscut pe Hristos. Și, cu bucurie evidentă în privire, ne-a mai spus că mesajele de pe telefonul prietenului ei erau de la o verișoară și că prietenul ei este acum interesat de Hristos datorită mesajelor pe care le-a ascultat. Dumnezeu Își are căile Lui de a vorbi inimilor noastre, chiar și atunci când trecem prin descurajare sau încercare.

Urma momentul botezului. În ziua precedentă, pârâul de munte care trece prin localitate fusese îndiguit parțial, pentru a crea un spațiu propice pentru botezul prin scufundare. Însă, în urma ploii torențiale din timpul nopții, digul fusese rupt și nu mai era niciun loc unde să se poată desfășura botezul. Ne întrebam dacă să amânăm sau să trimitem pe cineva să caute în satele din împrejurimi un alt loc care să poată fi amenajat. În timp ce discutam pe marginea pârâului, o mașină se oprește pe podul ce traversa pârâul și

CA_august_2016.indd 18 25/07/2016 12:32:55

șoferul ne întreabă ce căutăm. Îi explicăm situația și, după câteva secunde, ne invită la el acasă. Neștiind ce urmează, preocupați fiind cu planul nostru, l-am refuzat politicos, spunându-i că vom veni mai târziu, dar el a insistat. În cele din urmă, l-am urmat pentru ca, intrând în curtea lui, să descoperim o piscină cu apă clară, limpede, care își aștepta candidații. Lacrimile de bucurie ale fetelor și fiorul care ne-a trecut văzând planul perfect al lui Dumnezeu au marcat memoria noastră pentru totdeauna. Acolo unde noi vedem un dezastru, Dumnezeu are pregătită o soluție. Iar oferta Lui este mult mai bună decât planul nostru.

Șapte tinere educate, în comparație cu majoritatea tribului Kalanguya, au devenit martore pentru Hristos. Iar decizia lor nu este ușoară pentru că relația cu părinții lor a fost ruptă. Dar ele se vor întoarce în satele de munte de unde provin, acolo unde misionarii adventiști nu au acces. Și le vor vorbi despre Hristos în sălile de clasă colegilor și prietenilor lor, care sunt uimiți de alegerea pe care au făcut-o. În aceste triburi din Ifugao, relația cu familia și comunitatea locală este mai puternică decât orice, chiar decât un jurământ religios. Decizia acestor tinere este mult mai serioasă decât ne imaginăm noi, cei care aparținem unei societăți individualiste. Puterea grupului și autoritatea liderului sau a părintelui reprezintă piatra de temelie pentru identitatea lor și secretul supraviețuirii lor ca trib. Rugați-vă ca hotărârea lor să rămână statornică.

Am părăsit Tinocul cu lacrimi de bucurie în ochi, lăsând în urmă un grup de peste 50 de persoane care studiază despre Isus și doresc să-L cunoască mai bine. Lacrimi care s-au amestecat cu ploaia torențială provocată de taifunul care s-a abătut peste insulă exact în drumul nostru. Drumul de întoarcere a fost cumplit, periculos, ploaia și ceața blocând vizibilitatea la doar câțiva metri pe acele drumuri stâncoase de munte. După mai bine de două zile și două nopți, am ajuns cu bine acasă, uitând curând de dificultăți și probleme. Dar am lăsat o părticică din noi în tribul Kalanguya și păstrăm în memorie chipurile celor pe care Dumnezeu i-a condus în mod atât de minunat să Îl descopere. Și nu vom uita niciodată lecțiile pe care le-am învățat când am răspuns chemării Lui ca misionari în locuri îndepărtate, lipsite adesea de confort și siguranță. Marele Misionar divin încă ne invită să lucrăm împreună. ■

Cristian Dumitrescu, DMiss/DIS Program Director, predă la Institutul Adventist Internațional de Studii Avansate, Filipine.

CA_august_2016.indd 19 25/07/2016 12:32:58

LIDERUL 3D

Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. (Exodul 18:21)

Era cât se poate de evident că poporul avea probleme care trebuiau judecate și rezolvate. Timpul lung de așteptare până la rezolvarea problemelor de către Moise era contraproductiv și nu făcea altceva decât să mărească presiunea psihică a fiecărui individ ce se credea nedreptățit. Aici intervine Ietro, iar sfatul lui vizează trei direcții de acțiune care pot aduce rezolvări de lungă durată și mai puțină presiune socială.

1. „Fii tălmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu." (18:19)
2. „Învață-i poruncile și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă." (18:20)
3. „Alege din tot poporul oameni destoinici..." (18:21)

Vom începe cu a treia direcție, urmând ca în următoarele capitole să le dezvoltăm și pe celelalte. Destoinicia este prezentată de către Ietro în trei dimensiuni: relația cu Dumnezeu („temători de Dumnezeu"), relația cu semenii („oameni de încredere"), atitudinea și raportarea față de bunurile altora („vrăjmași ai lăcomiei"). Cu alte cuvinte, condiția *sine qua non* care se impunea era ca viitorii lideri din popor să fie oameni de caracter.

DACĂ UN LIDER NU-L RECUNOAȘTE PE DUMNEZEU CA SUVERAN ABSOLUT, VA AVEA O ATITUDINE ABUZIVĂ ȘI VA FOLOSI OAMENII PENTRU SCOPURI ȘI AMBIȚII PERSONALE EGOISTE. CINE NU SE TEME DE DUMNEZEU NU SE RUȘINEAZĂ NICI DE OAMENI!

Abraham Lincoln spunea la un moment dat: „În general, toți oamenii pot face față adversității, dar, dacă vrei să testezi caracterul cuiva, dă-i pe mână puterea." „Caracterul autentic", scria reformatorul Martin Luther, „trebuie să fie mai elogiat decât un talent evident. Talentele sunt niște daruri moștenite. Caracterul autentic însă nu-l moștenim de la nimeni. Trebuie să-l formăm piesă cu piesă – prin gândire, alegeri, curaj și determinare."[1]

Caracterul îți garantează succesul durabil în fața semenilor. Oamenii nu pot avea încredere în liderii care prezintă deficiențe de caracter, drept urmare nu-i vor urma. Venirea noastră pe lume înseamnă, pe de-o parte, o mulțime de alegeri care au fost făcute de alții în locul nostru. De la genele părinților la locul nașterii sau casa unde vom locui, totul este deja prestabilit, dar caracterul, ceea ce este cel mai important, este produsul propriilor alegeri. Modul cum alegi să trăiești azi în cele mai mici detalii va dovedi caracterul tău de mâine. Haideți să descoperim în următoarele rânduri cele trei dimensiuni de care trebuie să țină cont și pe care să le obțină adevăratul lider:

Relația cu Dumnezeu

Se povestește că o domnișoară care primise o cerere în căsătorie de la iubitul ei s-a dus la pastorul ei pentru a-l întreba cum să-și dea seama de seriozitatea propunerii lui și care este garanția că o va iubi la fel de mult și după aceea. După câteva momente de gândire, pastorul îi răspunse: „Urmărește să vezi cât de mult Îl iubește pe Dumnezeu și cât de serios tratează relația cu El!"

Temerea (respectul) de Dumnezeu este un concept înțeles adesea greșit. Teologul Jacques Doukhan[2] ne propune, într-o carte de a sa, unghiuri diferite, dar sănătoase, în ce privește această chestiune:

i. Adevărata temere de Dumnezeu este conștiența faptului că ochii Lui sunt asupra noastră.
ii. Biblia leagă temerea de Dumnezeu de respectarea Legii Sale (Deuteronomul 6:2; Eclesiastul 12:13).
iii. A te teme de Dumnezeu înseamnă a te preocupa de ceea ce este bine și corect, acționând în consecință atât în spațiul public, cât mai ales în intimitate.
iv. A te teme de Dumnezeu înseamnă a-L iubi și a fi iubit de El, iar ascultarea de principiile Lui este semnul vizibil al dragostei noastre față de El (Deuteronomul 6:5).

Oamenii care se tem de Dumnezeu trăiesc în conformitate cu voința Sa. Mai mult, cel care se teme de Dumnezeu Îl ia în serios pe Dumnezeu. „Omenirea nu-L mai ia în serios pe Dumnezeu. El a devenit bunicul blajin și inofensiv, pe care-L putem manipula, sau bebelușul Isus, care este prea drăgălaș ca să fie adevărat... Pentru că am uitat temerea de Dumnezeu, nici măcar nu ne-o putem imagina, cu atât mai puțin să ne-o dorim."[3]

Iar dacă Dumnezeu nu mai este considerat autoritatea absolută după care să ne conducem

CA_august_2016.indd 20 25/07/2016 12:32:58

viața, atunci toți suntem liberi să facem ce vrem. Sfatul pastorului despre care aminteam mai sus se dovedește a fi unul înțelept. Dacă într-o relație de cuplu unul dintre ei este neserios cu privire la relația sa cu Dumnezeu, va fi neserios și în relația sa cu partenerul.

Dacă un lider nu-L recunoaște pe Dumnezeu ca Suveran absolut, va avea o atitudine abuzivă și va folosi oamenii pentru scopuri și ambiții personale egoiste. Cine nu se teme de Dumnezeu nu se rușinează nici de oameni!

Relația cu oamenii

„Trebuie să-ți iubești oamenii mai mult decât îți iubești poziția."[4] Cel mai bun exemplu de lider care și-a iubit semenii mai presus de poziția și chiar viața Sa este Isus Hristos. Despre El se scrie următoarele: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor"(Filipeni 2:5-7). Una dintre devizele existențiale ale lui Isus, așa cum El Însuși mărturisește, a fost aceasta: „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!" (Marcu 10:45).

Liderul cel mai bun este acela care slujește cel mai bine și dezinteresat. Slujirea sau servitutea poate fi considerată de unii ca fiind „cenușăreasa» calităților unui lider, însă exemplul lui Isus atestă că ea ocupă locul de frunte. Dispoziția de a sluji vine din dispoziția de a iubi. Cine fuge de slujire dovedește prin aceasta că iubirea i-a plecat de acasă. Lumea în general s-a lepădat de această chemare divină. De la funcționarul nepoliticos din spatele ghișeului la vânzătorul care e deranjat că trebuie să-ți prezinte produsele, toți vor să fie slujiți.

Prima marcă a slujirii este capacitatea de a-i considera pe ceilalți mai importanți decât propriile dorințe. Asta nu înseamnă altceva decât să-i pui pe oameni deasupra lucrurilor.

Dorința de slujire este și o dovadă a conștientizării propriei valori. Oamenii care sunt convinși de valoarea lor atestată prin jertfa lui Isus nu vor simți că se înjosesc atunci când se apleacă asupra nevoilor celorlalți.

Dictatorii au avut o problemă în acest sens. Ei i-au făcut pe alții să se simtă mizerabil pentru că ei înșiși s-au simțit mizerabil în interiorul lor. Iată, cât adevăr spune filosoful Eric Hoffer: „Remarcabil este faptul că ne iubim într-adevăr semenul ca pe noi înșine; acționăm asupra celorlalți așa cum acționăm asupra noastră. Îi urâm pe cei din jur când ne urâm pe noi înșine. Suntem toleranți cu ceilalți când suntem toleranți cu noi înșine. Îi iertăm pe ceilalți când ne iertăm pe noi înșine. Nu dragostea de sine, ci disprețul de sine este cel care se află la baza necazurilor care stăpânesc lumea."[5]

Gradul de slujire atestă nivelul de desăvârșire la care ai ajuns. Ești atât de influent pe cât slujești sau, așa cum John Maxwell o spune: „Dacă vrei să conduci la cel mai înalt nivel, fii pregătit să servești la cel mai de jos nivel."

Raportarea față de bunurile altora

DESTOINICIE ÎN SLUJIRE

DANIEL BOTA

„Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui" (Luca 12:15).

Lăcomia se poate defini ca o dorință egoistă excesivă după mai mult decât este nevoie sau meritat, în special bani, posesiuni, mâncare, putere și altele. Cauzele care declanșează setea egoistă după bunuri sunt multiple. Pe de-o parte, lăcomia poate surveni pe fondul unui simțământ acut al nesiguranței sau instabilității materiale. Teama de a nu ajunge mâine cu buzunarele goale îi poate determina pe anumiți oameni să se dedea azi la tot felul de metode necinstite de a obține profit. Pe de altă parte, lăcomia își poate avea geneza în parvenitism. Mai ieri, persoana era un coate-goale ce trăia în privațiune, azi i-a surâs norocul și dă de gustul prisosului, astfel că noul mod de viață devine scop în sine ce-l va conduce la goana nebună după mai mult, indiferent de mijlocele de care se folosește.

GRADUL DE SLUJIRE ATESTĂ NIVELUL DE DESĂVÂRȘIRE LA CARE AI AJUNS. EȘTI ATÂT DE INFLUENT PE CÂT SLUJEȘTI.

Lăcomia este o scurtătură mizeră spre înavuțire și poziție. Cel care primește sau cere bani/bunuri în schimbul unui favor nemeritat face rău de două ori. În primul rând, își face lui pentru că fiecare sporire materială necinstită aduce o diminuare a propriei demnități. Cu cât crește contul în bancă, cu atât scade respectul de sine. Lacomul din poziții înalte ajunge să fie în cele din urmă sluga murdară a celor din clasa josnică. Tragismul inconștient al celor mai mulți sclavi ai cupidității este falsa impresie că banii sunt un atestat de personalitate. Pentru că au ceva, încep să creadă că sunt cineva. În realitate, ei sunt o periferie existențială, dar care se iau drept centru.[6]

În al doilea rând, mita primită dovedește lipsă de respect pentru demnitatea celui ce o oferă. Dacă înțeleg valoarea aproapelui și îmi pasă de el, atunci și de dragul lui voi refuza darul întinat care mi se oferă. E posibil ca el să-și obțină favorul în altă parte, însă pot fi bucuros că eu nu am acceptat să fiu o nouă treaptă a decăderii sale.

CA_august_2016.indd 21 25/07/2016 12:32:59

Lăcomia schimbă omul înainte ca el să aibă ceva, iar soarta lacomilor nu este una luminoasă. Iată ce spune Scriptura: „Ei întind curse tocmai împotriva sângelui lor și sufletului lor își întind ei lațuri. Aceasta este soarta tuturor celor lacomi de câștig: lăcomia aduce pierderea celor ce se dedau la ea" (Proverbele 1:18-19). Noul Testament este parcă mai răspicat în ce privește destinul acestor pătimași ai materialismului: „Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, ***niciun lacom de avere***, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu" (Efeseni 5:5 – subliniere adăugată).

Din punct de vedere biblic, lăcomia este un păcat care revelează în sine mai multe mesaje legate de percepția pe care o are omul în ce privește suveranitatea lui Dumnezeu. Un mesaj este acela că omul nu este de acord cu Dumnezeu în ce privește distribuirea binecuvântărilor materiale. („De ce vecinul are două mașini în parcare, iar eu, cu toate că muncesc cinstit, am rămas la bicicletă?") Un alt mesaj care-l transmite lăcomia este că omul nu mai are credința că Dumnezeu va fi prezent și mâine spre a-l binecuvânta cu ceea ce are nevoie.

Dar poate mesajul cel mai dureros pe care lacomul îl transmite lui Dumnezeu este că posesiunile pământului sunt mai plăcute decât promisiunile cerului. Lacomul doar mimează credința în Dumnezeu și în promisiunile Sale. În realitate, este prea legat de plăcerile vremelniciei ca să dea importanță veșniciei. Pentru el, veșnicia este acum și aici.

Inamicul lăcomiei, dar și antidotul pentru aceasta, este fără îndoială cinstea. Cinstea care se află într-o relație esențială cu adevărul și dreptatea nu vizează ceea ce este profitabil, ci ceea ce corespunde cu esența sa: moralitatea. Cinstea este, printre virtuți, una dintre cele mai complexe, iar omul cinstit ocupă un loc înalt în ierarhia morală a umanității, pe același podium cu alte valori precum talentul, frumusețea sau curajul.[7]

Generozitatea este un alt remediu pentru lăcomie. Fostul președinte american Calvin Cooldrige spunea că „nicio persoană nu a fost vreodată onorată pentru ceea ce a primit. Onoarea a fost răsplata pentru ceea ce a dăruit." Liderii autentici și eficienți pun preț pe oamenii care vor să-i urmeze. Posesiunile sunt lipsite de valoare atunci când e vorba de o cauză umană. Dreptatea și adevărul sunt mai presus decât câștigul necinstit. John Maxwell propune, în cartea *Cele 21 de calități ale liderului,* câteva lucruri de care orice om, dar mai ales orice lider, ar trebui să țină cont:

1. **Fii recunoscător pentru ceea ce ai**. Dacă nu te mulțumești cu puțin, nu vei fi mulțumit nici cu mai mult. Iar dacă nu ești generos cu puținele lucruri pe care le posezi, nu vei fi dintr-odată darnic, după ce vei ajunge mai bogat. Generozitatea este rezultatul mulțumirii, iar aceasta nu apare pe măsură ce agonisești mai mult, ci pe măsură ce dăruiești mai mult.
2. **Pune-i pe ceilalți pe primul loc.** Calitatea unui lider nu se recunoaște după numărul celor care îl servesc, ci după al celor pe care el îi servește.
3. **Nu deveni sclavul dorinței de posesiuni.** Earle Wilson spunea că oamenii se pot împărți în trei grupuri: „Cei care au, cei care nu au și cei care nu au plătit pentru ceea ce au." Chiar dacă materialismul a devenit o obsesie a societății în care trăim, nimeni nu te poate obliga să devii robul lui Mamona (dumnezeul banului).
4. **Consideră banii o resursă.** Cineva spunea că atunci când vine vorba de bani nu poți câștiga niciodată: „Dacă te concentrezi asupra obținerii lor, ești o persoană materialistă. Dacă încerci să-i procuri și nu reușești, atunci ești un ratat. Dacă totuși câștigi mulți bani, dar preferi să-i păstrezi, ești un avar. Dacă ai bani și îi cheltuiești, atunci ești un risipitor. Dacă nu te interesează cum să-i procuri, atunci nu ești o persoană ambițioasă. Dacă ai agonisit mulți bani, dar îi păstrezi până mori, atunci ești un prost, fiindcă ai încercat să-i iei cu tine. Singurul mod în care poți câștiga pariul cu banii este să nu fii posesiv cu ei, ci să fii generos pentru a realiza lucruri de valoare." Marele beneficiu al generozității este că distruge demonul lăcomiei.[8]

Privind la portretul liderului autentic, așa cum Ietro i-l expune lui Moise, am putea spune că nici atunci și nici acum nu este ușor să găsești astfel de oameni. Însă, cu toate că sunt mai rari, ei există, dar poate că trebuie să-i căutăm în direcții în care nu ne-am obișnuit să privim. Și primul loc unde trebuie să privim este la noi înșine. Provocarea cea mare este să devenim noi liderii pe care vrem să-i vedem în jurul nostru.

În loc de concluzie

Un tată și-a dus fetița sa la un carnaval. Ajunsă acolo, pașii ei s-au îndreptat grăbiți spre o tarabă unde se vindea vată de zahăr pe băț, rugându-și tatăl să-i facă această plăcere. În timp ce vânzătorul îi servea o imensă vată pe băț, tatăl a întrebat: „Scumpa mea, ești sigură că poți să o mănânci pe toată?" „Nu-ți face griji, tată", a replicat ea, „sunt mult mai mare în interior decât la exterior."

Așa am putea defini liderul 3D, liderul de caracter – un om mai mare în interior.[9] ■

Daniel Bota este pastor în Conferința Banat.

[1] John C. Maxwell, *Cele 21 de calități ale liderului*, Editura Amaltea, București, 2003, p. 15.

[2] Jaques B. Doukhan, *Enigmele Bibliei – Cartea profetică Apocalipsa*, Editura Viață și Sănătate, București, 2014, pp. 130–131.

[3] *Ibidem*, p. 131.

[4] John C. Maxwell, *Cele 21 de calități ale liderului*, p. 133.

[5] John C. Maxwell, *Cele 21 de calități ale liderului*, p. 136.

[6] Andrei Pleșu, *Despre frumusețea uitată a vieții*, Editura Humanitas, București, 2011, p. 51.

[7] Petru Creția, *Luminile și umbrele sufletului*, Editura Humanitas, București, 2011, p. 29.

[8] John C. Maxwell, *Cele 21 de calități ale liderului*, p. 70.

[9] John C. Maxwell, *Cele 21 de calități ale liderului*, p. 17.

CA_august_2016.indd 22 25/07/2016 12:32:59

PROFESII ȘI ALTE COORDONATE MONETARE

GESTIONAREA VISTIERIEI
DAN CONSTANTINESCU

Principalele profesii monetare consemnate biblic

O primă profesie referitoare la utilizarea monedei viza tocmai gestionarea vistieriei. Termenul de „vistiernic" depășește, sub raportul atribuțiilor, funcția actuală de casier, mai ales prin responsabilitățile referitoare la paza și protecția vistieriei. De altfel, cel puțin în vechiul Israel, aceste atribuții erau considerate un privilegiu, fiind rezervate exclusiv urmașilor din familia (seminția) lui Levi (1 Cronici 9:26; 27:25).

Și în cazul celorlalte popoare amintite în Biblie, funcția de vistiernic reprezenta o dregătorie de mare cinste, evident, în corelație cu responsabilitățile pe care aceasta le presupunea (Ezra 1:8; Isaia 33:18; Daniel 3:2).

O altă îndeletnicire care prefigurează viitoarele ocupații bancare este aceea de „zaraf" (Matei 25:27; Luca 19:23). Dintre toate accepțiunile pe care le oferă dicționarul (persoană care se ocupa cu schimbul banilor, persoană care se îndeletnicea cu împrumutul de bani în schimbul unei camete, cămătar, casier la o vistierie), termenul biblic original – *trapezitais* – o sugerează pe cea de-a doua. Interesant este faptul că *Dicționarul de sinonime*, la fel ca și unele traduceri în limba engleză avansează chiar termenul de bancher – cel care atrage bani, oferind o remunerare, și îi plasează sub formă de credit, cu dobânda corespunzătoare.

Și asta, probabil, pentru a-l deosebi de adevăratul „schimbător de bani", o altă ocupație înrudită, ce-i drept, cu cea de zaraf, dar care este evidențiată explicit în textele Noului Testament (Matei 21:12; Marcu 11:15; Ioan 2:14,15).

Existența schimbătorilor de bani era o consecință a unor practici ceremoniale, precum sistemul de jertfe, daruri și zeciuieli (Deuteronomul 14:24-26 ș.a.), a unor tradiții bazate pe textele Scripturii (vezi „siclul Sfântului Locaș" – Exodul 30:13; Leviticul 27:25)[1] și a unor realități economice și sociale ale vremii (monedele aflate în circulație, prezența pelerinilor „din toate neamurile care sunt sub cer" – Faptele apostolilor 2:5).

Interesant este faptul că termenii originali utilizați în cele trei versete sunt diferiți: *kermatistas* în Evanghelia lui Ioan (de la „a tăia", „a toca mărunt"), respectiv *kollybistōn* (de la „monede mici", „curs de schimb") în Evanghelia lui Matei și cea a lui Marcu.

În asemenea circumstanțe, este de presupus că activitatea schimbătorilor de bani includea atât simpla preschimbare a banilor în monedă divizionară, cât și operațiunile de schimb valutar propriu-zis.[2]

Pentru înțelegerea corectă a aversiunii Mântuitorului față de schimbători, trebuie menționat faptul că nu ocupația în sine a fost dezavuată cu acest prilej, ci desfășurarea ei într-un spațiu neadecvat, templul, un locaș de cult dedicat exclusiv ritualurilor și practicilor de ordin spiritual. În plus, utilizarea expresiei „peșteră de tâlhari" lasă să se înțeleagă că uzualul agio[3], denumit în literatura rabinică *kolbon*[4], căpătase dimensiuni spoliatoare, după unii autori, acest comision depășind uneori 12,5% din sumă.[5]

ÎN NOUL TESTAMENT, NUMĂRUL MARE DE MONEDE DIFERITE PUSE ÎN CIRCULAȚIE ERA EVIDENT, ÎN SPECIAL LA SĂRBĂTORI, CÂND EVREII VENEAU DIN TOATE PĂRȚILE CA SĂ PLĂTEASCĂ DAREA LOR PENTRU VISTIERIA TEMPLULUI.

Un sistem monetar complex

Avem suficiente argumente potrivit cărora putem vorbi despre un sistem monetar bimetalist, cu mult înainte ca acesta să fi fost definit ca atare[6] (Judecătorii 17:2; 2 Samuel 18:11; 2 Împărați 18:14). Este necesar să subliniem faptul că facem referire la metalul prețios (aur, argint) ca metal monetar. Și aceasta pentru că talantul și siclul erau, în același timp, și unități de măsură pentru greutate (Numeri 7:31; Iosua 7:21; Ezra 8:26; Amos 8:5).

Referințele mult mai frecvente la argint ne arată că, deși aurul era recunoscut ca etalon al valorii, zăcămintele modeste din Palestina și Levant făceau ca folosirea lui în tranzacții să fie mai curând o excepție, acestuia fiindu-i rezervată în special funcția de tezaurizare și plata obligațiilor externe (2 Împărați 18:14).

Dincolo de imperfecțiunile traducerii, sub raportul acurateței față de termenii monetari uti-

CA_august_2016.indd 23 25/07/2016 12:32:59

lizaţi la un anumit moment istoric, este limpede că în arealul geografic locuit de evrei, alături de moneda locală, au circulat numeroase monede aparţinând statelor din împrejurimi sau, în anumite perioade, ale statelor suzerane.

Astfel, în Vechiul Testament, la evreii din exil întâlnim daricul, monedă persană de aur, în greutate de aproximativ opt grame și cu un diametru de circa 14 mm[7], introdusă de împăratul Darius I (Ezra 8:27). Faptul că utilizarea daricului apare și pentru perioada domniei lui David (1 Cronici 29:7) poate fi explicat prin folosirea acestei monede ca referinţă valorică la momentul scrierii cărţii respective.

În Noul Testament, numărul mare de monede diferite puse în circulaţie era evident, în special la sărbători când evreii veneau din toate părţile ca să plătească darea lor pentru vistieria templului. Astfel, sunt menţionate destul de frecvent monedele greceşti: drahma și multiplii ei (didrahma, tetradrahma/statir, mina), chiar dacă traducerile românești folosesc termenii de leu, rublă sau pol (Matei 17:24,27; Luca 15:8; 19:13).

La fel de frecvent sunt întâlnite și monedele romane, cea mai cunoscută dintre ele fiind dinarul de argint (Matei 22:19; Marcu 12:15; Ioan 6:7).

O subdiviziune a dinarului, asul de cupru (gr. *assarion*), era un sfert dintr-un sestertius de bronz și o șaisprezecime dintr-un dinar de argint, tradus în Biblie sub titulatura de ban (Matei 10:29; Luca 12:6).

Cea mai mică monedă romană era confecţionată din aramă. Un quadrans (gr. *kodrantes*) era egal cu un sfert de as și a fost tradus în textul biblic prin gologan sau bănuţ (Marcu 12:42; Matei 5:26).

Moneda ebraică

În ceea ce privește monedele evreiești, aflăm din apocrife[8] că, în 141–140 î.Hr., Antioh al VII-lea i-a acordat lui Simon Macabeul, „preotul și etnarhul iudeilor, ... permisiunea să bată monede proprii ca bani pentru ţara lui". Se pare că acesta din urmă nu s-a folosit de autorizaţia primită, iar primul rege evreu care a emis monedă a fost Alexandru Iannaeus. Aceste monede erau, de regulă, de bronz, spre deosebire de monedele cetăţilor învecinate care erau de argint.[9]

Potrivit tradiţiei ebraice, având la bază porunca a doua din Decalog, pe monedele evreiești erau imprimate doar elemente horticole sau obiecte neînsufleţite. Apar însă și excepţii, precum cele din perioada Irozilor, când monedele prezintă uneori chipul împăratului roman și chiar al suveranului local.[10]

„În timpul Primei Revolte (66–70 d.Hr.), evreii au emis pentru prima oară monede proprii de argint: monede de un siclu, de un sfert și de o jumătate de siclu, cât și monede de bronz. După această revoltă, vistieria templului a fost capturată și de aceea evreii nu au mai avut rezerve de metal pentru a bate monede de argint în timpul celei de-a Doua Revolte (132–135 d.Hr.). Din acest motiv, ei au sărbătorit independența, ștanțând pe vechile monede străine inscripția «izbăvirea Ierusalimului»."[11]

Singura monedă evreiască menționată în Noul Testament este leptonul de bronz (gr. *leptos* – mic, fin), identificat cu bănuțul văduvei și echivalent cu o jumătate de quadrans roman, respectiv o optime de assarion (Marcu 12:42; Luca 12:59; 21:2).

Asemenea monede erau emise pe plan local de procurator sau de tetrarh, iar Pilat se pare că a imprimat modele pe monedele sale, ca să-i jignească pe evrei. Cert este că, după cucerirea Israelului, romanii au monopolizat dreptul de emitere a monedei de argint.[12]

Paritatea monetară

Trebuie subliniat faptul că, în pofida unor definiții ale dicționarului, mina, care valora 50 de sicli sau 100 de drahme, și talantul, care valora 3 000 de sicli sau 6 000 de drahme nu erau monede, ci unități monetare de calcul (denumiri ale sumelor monetare mari). Valoarea talantului varia în funcție de metalul în cauză și de standardele monetare locale. În Biblie, îl regăsim și cu traducerea de *galbeni,* ca expresie figurativă pentru o sumă foarte mare de bani (Matei 18:24).

Cu toate specificațiile din textele biblice (Leviticul 27:5; Ezechiel 45:12), precum și informațiile provenind din alte izvoare istorice, specialiștii în materie au încă serioase dificultăți în ceea ce privește stabilirea parității monedelor utilizate în diferite perioade de timp. „Dificultatea constă în faptul că babilonienii socoteau în sicli, mine și talanți ușori și grei, dar scriitorii Vechiului Testament nu arată dacă foloseau valorile monetare ușoare sau grele. Drept rezultat, rămânem în nesiguranță cu privire la ce trebuie să înțelegem în anumite cazuri. Diferența dintre cele două sisteme era de 100%."[13]

Așadar, chiar dacă determinarea statală a monedei reprezintă un element deosebit de important, ea constituie doar unul din reperele folosite la determinarea parității.

În funcție de dovezile biblice, de materialul monetar utilizat, de autoritatea emitentă, precum și de alte caracteristici, specialiștii în materie au realizat totuși o serie de echivalențe monetare cu un grad de veridicitate destul de ridicat.[14]

Cu titlu de exemplu, prezentăm o evaluare a greutății principalelor repere monetare întâlnite în cărțile Scripturii pentru cele două categorii de materiale utilizate.[15]

	aur	argint
siclu	16,36 g	14,54 g
jumătate de siclu	8,18 g	7,27 g
drahmă	4,09 g	3,65 g
didrahmă	8,18 g	7,30 g
statir	8,52 g	14,6 g
dinar		4,5 g
kodrantes		0,0703 g
mina	818 g	727 g
talant	49,077 g	43,620 g
lepta		0,035 g

În ceea ce privește puterea de cumpărare a monedei, aceasta a variat de-a lungul veacurilor. Textele biblice arată că, în timpul Mântuitorului, salariul zilnic al unui muncitor agricol asigura întreținerea unui om pe timp de 24 de ore și era de circa un dinar (Matei 20:2; Luca 10:35). ■

[1] Monedele ștampilate cu un simbol păgân, sau care purtau imaginea unui monarh păgân, nu erau acceptate în vistieria templului. „Se cerea ca toți banii străini să fie schimbați în siclul templului, care era primit pentru slujba de la sanctuar." – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 123.

[2] *Encyclopedia Judaica: Money Changers,* http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/judaica/ejud_0002_0014_0_14119.html.

[3] Prima plătită pentru schimbul unei devize contra alteia.

[4] David Hendin, *Surcharge of the Money Changers*, http://www.coinsweekly.com/en/Archive/8?&id=129&type=a

[5] Frederick Fyvie Bruce, *The Gospel of John,* Grand Rapids: Eerdmans Pub.Co., 1983, p. 74.

[6] Anglia – 1716.

[7] Cristian Găzdac, Livia Călian, Ágnes Alföldy-Găzdac, *Monedă de aur antică și bizantină în Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei*, Cluj-Napoca: Editura Mega, 2007, p. 22.

[8] 1 Macabei 15:6.

[9] Aurel Cordaș, „Banii între Vechiul și Noul Testament", *Lohanul*, nr. 4 (14), anul IV (2010): pp. 10–17.

[10] Donald John Wiseman, *Illustrations from Biblical Archaeology*, London: Tyndale Press, 1958, pp. 87–89.

[11] *Dicționar biblic*, http://dictionarbiblic.blogspot.ro/2011/11/bani.html.

[12] *Dicționar biblic,* (Editor: J. D. Douglas; Trad. Livius Percy, John Tipei; Oradea: Editura Cartea Creștină, 2008), p. 131

[13] *Greutățile, unitățile de măsură și valorile monetare în Vechiul Testament*, http://www.resursebiblice.ro/2012/greutatile-unitatile-de-masura-si-valorile-monetare-in-vechiul-testament/

[14] Y. Meshorer, *A Treasury of Jewish Coins,* Jerusalem: Yad Ben-Zvi Press and Nyack, NY: Amphora, 2001

[15] *Unități de măsură. Monede,* http://www.crestinul.ro/unitatidemasura.htm#_Unitati_de_masura

Prof. univ. dr. **Dan Constantinescu** este profesor de economie la Universitatea Ecologică București.

CA_august_2016.indd 25 25/07/2016 12:33:02

SANCTUARUL, ÎNTRE DOGMĂ ȘI REVIZUIRI (1930–1980) PARTEA I

În articolele anterioare despre doctrina adventistă a sanctuarului și a judecății a fost expusă prima parte din istoria descoperirii, interpretării și transmiterii acestei doctrine. Am arătat faptul că Ellen White a confirmat această descoperire biblică, fără să fi fost ea însăși la originea acestei descoperiri. Am arătat cum a fost explicată dintr-o generație în alta, cu oarecare modificări, în spiritul nevoii permanente de aprofundare, clarificare și revizuire, proprie oricărei cercetări autentice.

De asemenea, articolele anterioare au trecut în revistă și principalele cazuri de reinterpretare sau de abandonare a doctrinei sanctuarului, care au implicat personalități marcante din istoria adventistă. Aceste exemple istorice ilustrează nevoia aprofundării studiului doctrinei sanctuarului, precum și armonizarea acestei doctrine cu Evanghelia lui Pavel (sau invers, armonizarea interpretării Evangheliei cu descoperirea biblică despre judecată), atât la nivel particular, cât și la nivelul comunității de credință.

În opinia noastră, cei care au respins doctrina sanctuarului și a judecății s-au dovedit superficiali și autosuficienți în aspectele esențiale ale doctrinei, în ciuda capacităților și faimei de care s-au bucurat și, în același timp, au devenit hipercritici în aspecte neesențiale.

Dar nu trebuie să simplificăm explicația acestor apostazii. O cauză importantă, cel puțin în dreptul unora, a fost și alunecarea lor spirituală. Vom arăta, în continuare, cum conflictul dintre dogmatism și cercetare, precum și pozițiile rigide cu privire la inspirația și autoritatea scrierilor Spiritului Profetic, în raport cu Biblia, au constituit la rândul lor o cauză majoră a tensiunilor legate de acest subiect.

Asa Tait și Taylor Bunch (1930)

Impresia că biserica nu reușise să ofere răspunsuri satisfăcătoare unor critici repetate ale teologiei sanctuarului i-a afectat și pe unii dintre cei mai loiali slujitori ai bisericii. La 28 ianuarie 1930, editorul Asa Tait îi scria lui LeRoy Froom (teolog, apologet, istoric AZȘ):

„Cred că trebuie să-i educăm pe cei mai mulți din poporul nostru, în special pe unii dintre lideri, cu privire la faptul că există anumite întrebări pe care vom fi forțați să le discutăm. Dacă nu suntem dispuși să le discutăm în mod deschis între noi, ne vor sili adversarii noștri să le discutăm."

Unul dintre cei care au contribuit la progresul doctrinei sanctuarului a fost profesorul Taylor Bunch, cunoscut autor adventist. După 1930, Bunch a fost primul teolog care a vorbit despre două „faze" ale slujirii lui Isus în sanctuar, în loc de două „încăperi".[1] Limbajul lui Bunch, care în vremea aceea nu era deloc popular, a devenit între timp limbajul oficial curent al doctrinei sanctuarului: „În 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2 300 de zile, El a intrat în cea de-a doua și ultima fază a slujirii Sale ispășitoare."[2]

W. W. Prescott (1931–1944)

Veteranul profesor William Prescott, evanghelist, autor și administrator, cel mai respectat teolog al bisericii din vremea aceea – care stă la temelia formării multor seminarii teologice și colegii, care era de mult timp în Comitetul Conferinței Generale, care colaborase cu Ellen White, care era cel mai consecvent predicator cristocentric, care a fost cel mai influent în introducerea doctrinei Trinității în adventism – fusese afectat de eșecul său personal și al întregii biserici de a-i ajuta pe Fletcher și pe Conradi în dilemele lor cu privire la sanctuar. Probabil de aceea Prescott refuzase să formuleze și să publice critici la adresa acestora.

În situația în care cel mai respectat teolog adventist al acelei generații se vedea neputincios (ceea ce pentru dogmatici era un semn de complicitate cu dușmanul), i s-a cerut altuia să pregătească o apărare a doctrinei, sub forma unui ciclu

CA_august_2016.indd 26 25/07/2016 12:33:02

de studii biblice trimestriale (1931). Dar acele studii s-au dovedit atât de defectuoase, încât proiectul a fost abandonat pe moment și s-a introdus un alt ciclu. În 1933, preşedintele C. H. Watson a scris o carte care încerca să răspundă și provocărilor menţionate. Prescott a stat deoparte, fără să comenteze. Nu simţea că replica lui Watson ar fi convingătoare.

În 1934, Prescott și-a mărturisit faţă de câţiva înalţi colegi din Comitetul CG, insatisfacţia pentru faptul că nimeni din biserică nu reușise să închidă gura criticilor. Frustrarea profesorului, care fusese mult timp suspectat de diferite „erezii" de către cercurile ultraconservatoare, a fost interpretată ca necredinţă și apostazie. O recomandare scrisă a fost trimisă școlii, ca Prescott să fie eliberat de la catedră.

„Jocul" fratern care s-a încins apoi, cu momente psihologice și politice dramatice și cu prea puţine momente teologice, s-a încheiat după o jumătate de an, cu triumful aparent al lui Prescott. Dar imediat după această victorie, profesorul care nu dorise victorii, ci relaţii normale, a demisionat pe motive reale de sănătate, descurajat și deprimat, în vârstă de 79 de ani. Colegii, care formau cel mai înalt for al bisericii, au recunoscut atunci prin vot unanim că au greșit, i-au cerut iertare și și-au retras recomandarea de tristă amintire. Ca urmare, bătrânul Prescott a înviat iarăși: acum nu mai era victoria lui, ci biruinţa Domnului. Încă în putere, avea să mai slujească biserica și după 80 de ani.

În 1937, bătrânul Prescott a avut o dispută prietenoasă cu Branson (vicepreşedinte la CG) referitoare la preoţia lui Isus, subiect care aparţine doctrinei sanctuarului. Branson argumenta cu Spiritul Profetic că Isus Îşi începuse lucrarea după înălţare, iar Prescott argumenta cu aceeași sursă că Isus Îşi începuse slujirea înainte de Calvar. Prescott nu era interesat să câștige dispute, nici nu era în complicitate cu criticii doctrinei. Pe el îl deranja faptul că oameni care aveau cea mai înaltă răspundere erau mai interesaţi să dea replici oponenţilor decât de a-și lua timp să analizeze la rece criticile aduse. Prescott înţelegea că teologia bisericii ar avea de învăţat și de la critici și că doctrinele pot fi lărgite sau modificate, pentru a exprima adevărul mai exact.

Prin contrast, cercurile ultraconservatoare din educaţie și din pastoraţie erau pe atunci preocupate de a menţine biserica în trecut, nu doar în dogmatizarea detaliilor pionierești ale doctrinei sanctuarului, cum ar fi ideea că „jertfa necurmată" din Daniel ar însemna „păgânismul". Aceste cercuri ostile (sau cel puţin suspicioase) faţă de Prescott aveau și alte atitudini specifice: respingeau doctrina Trinităţii (considerată de origine catolică sau păgână), condamnau folosirea altor traduceri biblice decât KJV (întrucât cele noi erau suspectate ca fiind manipulate de iezuiţi!) și erau adepţi ai teologiei „ineranţei" și a inspiraţiei verbale cu privire la Biblie și la Spiritul Profetic. Publicau pamflete care avertizau împotriva lui Prescott, iar unii slujitori cu influenţă le răspândeau prin comunităţi.

Întristat de acest spectacol, dar plin de speranţă, veteranul a părăsit lumea, în 1944, la vârsta de 89 de ani, cu rugămintea expresă ca înmormântarea lui să fie cât se poate de modestă și să nu se menţioneze nimic despre lucrarea făcută de el sau despre funcţiile avute.

Între timp, după 1940, un alt profesor american se prăbușea, lovindu-se de înălţimile subiectului sanctuarului. Profesorul Harold Snide, slujitor al învăţământului adventist în America, cu experienţă de colportor și autor, om foarte studios, descoperea, din nefericire, că încercarea de a armoniza doctrina sanctuarului cu Evrei 9 poate fi traumatică. Studiul său analitic și consultarea unor lideri și teologi adventiști nu l-au putut ajuta. Ca urmare, în 1945, Snide s-a retras din comunitatea credinţei.

ÎN 1844, LA SFÎRŞITUL PERIOADEI PROFETICE DE 2 300 DE ZILE, DOMNUL ISUS A INTRAT ÎN CEA DE-A DOUA ŞI ULTIMA FAZĂ A SLUJIRII SALE ISPĂŞITOARE.

R. Wieland și D. K. Short (1950)

În 1950, doi misionari adventiști americani au confruntat conducerea bisericii cu un studiu despre mesajul de la Minneapolis 1888 („dreptatea lui Hristos în legătură cu Legea"). Ei susţineau (și și-au menţinut toată viaţa această opinie) că mesajul acesta ar fi fost respins de liderii bisericii nu doar în 1888, ci și mereu după aceea. Percepţia lor istorică și teologică asupra mesajului de la 1888 a fost respinsă de CG. Analiza lor însă nu se limita la evidenţa istorică a mesajului de la 1888 și la evaluarea făcută de Ellen White. Cei doi misionari dădeau prea mult credit scrierilor mai târzii ale lui E. J. Waggoner și A. T. Jones, în care apăreau și erori importante.

Teologia lui Wieland și Short a afectat și înţelegerea mesajului din Daniel 8:14, în care aceștia au văzut în special curăţirea sanctuarului inimii omenești. Urmașii lor au mers mai departe, aplicând profeţia în mod exclusiv la curăţirea inimii, mai precis a „subconștientului". Autori americani și australieni au colportat apoi această exegeză

CA_august_2016.indd 27 25/07/2016 12:33:02

mistică la Daniel 8:14, care li s-a părut multora mai relevantă decât doctrina istorică a sanctuarului.

Sanctuarul în *Comentariile biblice* (1957)

Între anii 1953 și 1957, Editura Review and Herald a publicat prima serie de *Comentarii biblice AZȘ*, în care 37 de experți biblişti și istorici adventiști au dat ce aveau mai bun, sub direcția unor editori și teologi ca Francis D. Nichol, Raymond Cottrell, Don Neufeld, Julia Neuffer. *Comentariul* în șapte volume, la care s-au adăugat apoi altele, este până astăzi o lucrare majoră de referință, pentru înțelegerea Bibliei și a fundamentelor doctrinei adventiste. În dreptul exegezei biblice și istorice a profețiilor din Daniel și din Apocalipsa, sunt consemnate și diferențele de opinie între adventiști. Diverse subiecte care alcătuiesc teologia sanctuarului sunt și comentate în relație cu textele biblice relevante, uneori ieșind din poziția dogmatică în care unii ar fi dorit să mențină teologia sanctuarului. Între altele, Comentariile la Daniel 8 introduc ideea că originea „cornului" arogant este în unul din cele patru vânturi (puncte cardinale), și nu dintr-unul din cele patru coarne, prin cucerirea Macedoniei, cum explicau pionierii.

Această ieșire din tiparele vechilor „certitudini" nu a fost salutată de toți ca un progres. În scrisoarea din august 1957, F. G. Clifford, lider de Uniune în Australia, scriindu-i lui F. D. Nichol (editorul *SDABC*), își exprimă dezamăgirea că au fost abandonate unele explicații tradiționale și temerea că aceste comentarii ar putea face mai mult rău decât bine. Clifford era îngrijorat de unele comentarii la Epistola către evrei. Observa că se permit oarecare dubii cu privire la realitatea celor *două* compartimente cerești. Clifford ar fi dorit afirmații dogmatice, nu păreri ale cercetătorilor. Nichol însă își exprima convingerea că nu trebuie să insistăm cu privire la compartimentarea sanctuarului ceresc, deoarece acest model ar servi mai mult criticilor decât scopului doctrinei.

Sanctuarul în Questions on Doctrine (1957)

O contribuție importantă la ieșirea din dogmatism, în vederea revizuirii unor aspecte ale doctrinei sanctuarului, o avusese Roy Allan Anderson, faimos evanghelist, profesor, autor și editor, care a lucrat în Australia, Anglia și America, liderul Asociației Pastorale (din 1941). Anderson a fost un pionier al noului val teologic, care, prin intermediul revistei *Ministry*, fondată de L. E. Froom, a promovat teologia îndreptățirii prin credință în relație cu teologia naturii umane nepăcătoase moștenită de Isus. În același timp, Anderson a avertizat împotriva înțelegerii excesiv-literaliste a sanctuarului ceresc. Anumite comentarii ale lui Anderson la Evrei 9 au stârnit senzație.

În 1957, Editura Review a publicat cartea *Questions on Doctrine (QD),* scrisă de trei mari oameni ai bisericii: LeRoy E. Froom, Walter E. Read și Roy A. Anderson.[3] Concepută ca răspuns la criticile și întrebările evanghelicilor, cartea afirma unele opinii relativ noi. Capitolele VI și VII ale cărții arată cum înțeleg adventiștii profețiile din Daniel 8 și 9, precum și slujirea lui Isus în sanctuarul ceresc. Între altele, în *QD*, expresia din Daniel 8:14 este acceptată cu sensul textual ebraic, potrivit dicționarelor: „îndreptățit", „răzbunat", „repus în drepturi", „restaurat", „învingător" etc. Sensul tradițional („curățit") este menținut de autorii *QD*, dar recunoscând deschis că această traducere „este în mod evident împrumutată din Septuaginta (Versiunea greacă tradițională), urmată de Vulgata (Versiunea latină tradițională)."[4]

Cartea susține că ispășirea a fost făcută total și definitiv prin jertfa lui Hristos, iar Hristos în sanctuar aplică fiecărui suflet beneficiile acestei ispășiri, prin mijlocirea Sa. Astfel se corecta poziția tradițională moștenită de la Crosier, care scrisese că moartea lui Isus a fost doar jertfa cerută (temeiul legal) și că ispășirea propriu-zisă s-ar face în sanctuar, de la 1844 („Ziua Ispășirii"). Aceste accente noi în doctrina sanctuarului, pe lângă afirmarea ortodoxiei protestante cu privire la natura umană a lui Isus, au stârnit o reacție exagerată de îngrijorare și suspiciuni încă înainte de a ieși cartea de sub tipar.

Episodul Andreasen (1937–1962)

Principalul personaj care s-a opus publicării cărții *QD* a fost veteranul teolog Andreasen.[5] Cartea venea în conflict cu teologia conservatoare a lui M. L. Andreasen cu privire la natura umană a lui Isus și cu privire la ispășire. Andreasen fusese un proeminent teolog și administrator, profesor la Seminarul Colegiului Emmanuel (astăzi Universitatea Andrews) în perioada 1938–1950, scrisese între altele despre serviciul în sanctuar (1937) și despre Epistola către evrei (1948). Referitor la doctrina sanctuarului, Andreasen confirma interpretarea adventistă istorică, urmând scrierile lui Ellen G. White, cu anumite aprofundări personale.

Construind pe opinii teologice mai vechi ale bisericii, Andreasen sublinia faptul că Isus a moș-

CA_august_2016.indd 28 25/07/2016 12:33:02

tenit o natură umană căzută (păcătoasă), fără a face voia acestei naturi (opinie contrară ortodoxiei protestante și care culmina cu teologia despre rolul special al ultimei generații). De asemenea, Andreasen confirma și dezvolta teologia tradiţională a ispășirii, afirmând că ispășirea are trei faze: două în viața și moartea lui Hristos, iar a treia în sanctuarul ceresc.

Andreasen însă era conștient de o anumită doză de scepticism printre adventiști cu privire la doctrina sanctuarului, motiv pentru care, într-o scrisoare din 25 decembrie 1942, se adresase președintelui CG (McElhany) și vicepreședintelui Branson, sugerând nevoia de educaţie continuă a pastorilor în subiectul sanctuarului: [6]

„Dacă experiența mea ca profesor în seminar poate fi considerată un criteriu, aș zice că un mare număr dintre pastorii noștri au serioase îndoieli referitoare la corectitudinea susţinerilor noastre cu privire la anumite aspecte ale doctrinei sanctuarului. La modul general, ei cred că noi avem dreptate, dar sunt la fel de siguri că vederile lui Ballenger nu au fost niciodată înfruntate cu adevărat și că nu suntem în stare să le înfruntăm. Nedorind să facă o dispută pe tema aceasta, ei decid simplu că această chestiune nu este vitală. Și astfel, întregul subiect al sanctuarului este lăsat undeva pe ultima treaptă, în mintea lor… Întrebarea mereu prezentă cu privire la ce poziție ar trebui să aibă Ellen White în mijlocul nostru este o cauză prolifică de dificultăţi.

Probleme în traducerea Bibliei (1954)

Controversa stârnită de publicarea noii traduceri biblice americane RSV, precum și dezvoltarea teologiei biblice adventiste în domeniul lingvisticii și exegezei cereau o publicaţie oficială care să fie utilă pastorilor și tuturor celor interesaţi. Comitetul CG a desemnat, în 1953, un comitet editorial care să se ocupe de problemele existente în traducerile biblice. Sub direcția editorului Walter Read și avându-i ca secretari pe Arthur Maxwell și A. W. Cormack, comitetul era format din 12 teologi: (L. L. Caviness, O. H. Christensen, R. F. Cottrell, R. D. Drayson, R. L. Hammill, E. Hilgert, S. H. Horn, J. D. Livingston, R. E. Loasby, W. G. C. Murdoch, D. F. Neufeld și F. H. Yost). În 1954, comitetul a publicat cartea *Problems in Bible Translation* (316 pagini),[7] care are un capitol special despre Daniel 8:14 (pp. 174–177), unde se afirmă:

Aici se folosește verbul ebraic *sadaq*, pentru care nu apare nicio variantă textuală în vreo Biblie ebraică. Toate lexicoanele sunt de acord că sensul verbului este „a fi just/drept". În Daniel 8:14, cuvântul apare în forma *niphal* (pasivă sau reflexivă) și în mod obișnuit s-ar traduce „va fi justificat/îndreptăţit", sau „făcut drept" […] „De aceea, se pare că traducătorii Versiunii RSV, ca și ai altor versiuni, se apropie foarte mult de traducerea corectă a cuvântului când redau: „Atunci sanctuarul va fi readus (restaurat) la starea lui de drept." Versiunile biblice care redau aici „va fi îndreptat/redresat," „declarat drept", „îndreptăţit/justificat" sau „răzbunat" au tradus acceptabil. […] Cuvântul însuși nu înseamnă cu adevărat „a curăţi/curăța", în sensul de „a spăla". Sensul de *curăţit* este împrumutat din ritualul sanctuarului.

În continuare însă, autorii arătau că sensul ebraic al termenului (*a fi îndreptăţit* etc.) ar avea un aspect ceremonial în toate limbile semitice unde se întâlnește. Autorii propun să se accepte traducerea „va fi readus (restaurat) la starea lui legitimă/dreaptă", unde s-ar încadra și ideea de „curăţire", ca o parte din această lucrare de restaurare. ■

---

[1] „În 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2 300 de zile, El a intrat în cea de-a doua și ultima *fază* a slujirii Sale ispășitoare." (www.adventist.ro: Convingeri > Doctrine fundamentale > Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc). Informațiile despre Prescott și Bunch provin din cartea monumentală a istoricului adventist Gilbert Valentine (*The Shaping of Adventism,* Andrews University Press, 1992:256-281).

[2] Cf. www.adventist.ro : Convingeri > Doctrine fundamentale > Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc. În explicarea acestei mărturisiri de credință, aceeași sursă oficială precizează: „Sanctuarul a ilustrat trei *faze* ale lucrării de slujire a Domnului Hristos: (1) Jertfa înlocuitoare; (2) Mijlocirea preoţească; (3) Judecata finală." (sublinierea noastră).

[3] *Questions on Doctrine,* Andrews University Press, 1957. Ediția nouă adnotată (2003) este cu atât mai valoroasă, cu introducerea și notele veteranului istoric adventist George Knight.

[4] *Questions on Doctrine,* pp. 263–266.

[5] Reacția sa personală și publică a fost atât de serioasă, încât biserica a răspuns la fel de dramatic: i-a retras calitatea de pastor și chiar pensia. La scurt timp, pensia i-a fost redată, prin intervenția unor autorităţi. Traumatizat și ulceros, dar împăcat în cele din urmă cu liderii pe care îi criticase vehement, bătrânul Andreasen a murit pe genunchi. La câteva luni după moartea sa, în 1962, biserica i-a redat onorific și calitatea de pastor. Urmașii lui spirituali până astăzi (așa-numiţii adventiști „istorici") au continuat să întreţină disputa în mod artificial, prin scrieri criticoase, cu caracter ultraconservator și dogmatist.

[6] Din Andrews University Heritage Room, Andreasen file 5, citată în Graeme Bradford, *More than a Prophet*, Biblical Perspectives, Berrien Springs, Michigan, 2006:168.

[7] W. E. Read, ed., *Problems in Bible Translation,* The General Conference Committee, Review and Herald, Washington D C, 1954, pp. 174–177.

Fllorin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

CA_august_2016.indd 29 25/07/2016 12:33:02

PRIETENII CUVÂNTULUI SUNT PRIETENI CU ISUS

1. Semințiile lui Israel
   Încercuiește doar numele semințiilor lui Israel în tabelul de mai jos. Câte ai găsit?

P	M	B	C	F	H	M	A	N	A	S	E
C	E	F	R	A	I	M	M	A	D	A	M
Q	S	E	R	U	B	E	N	U	Y	T	F
M	O	I	S	T	X	Z	V	G	N	J	L
E	R	Y	H	F	G	E	I	A	C	O	V
Z	S	I	M	E	O	N	A	D	S	F	H
A	E	T	H	J	Z	K	L	O	P	G	V
Ş	R	F	I	U	D	A	E	L	E	V	I
E	S	D	O	G	A	H	B	N	J	L	K
R	Q	F	S	H	N	K	J	U	D	V	B
V	H	G	I	S	A	H	A	R	L	A	E
C	N	E	F	T	A	L	I	L	S	O	I
B	F	J	K	B	E	N	I	A	M	I	N

2. Să memorăm Biblia!
   Găsiţi cuvintele lipsă din versetul de mai jos, apoi memoraţi-l.

Iată, Eu _ _ _ curând și _ _ _ _ _ _ _ _
Mea este cu _ _ _ _ ca să _ _ _ fiecăruia
după _ _ _ _ _ lui.

(Apocalipsa 22:12)

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspuns:

P	M	B	C	F	H	M	A	N	A	S	E
C	E	F	R	A	I	M	M	A	D	A	M
Q	S	E	R	U	B	E	N	U	Y	T	F
M	O	I	S	T	X	Z	V	G	N	J	L
E	R	Y	H	F	G	E	I	A	C	O	V
Z	S	I	M	E	O	N	A	D	S	F	H
A	E	T	H	J	Z	K	L	O	P	G	V
Ş	R	F	I	U	D	A	E	L	E	V	I
E	S	D	O	G	A	H	B	N	J	L	K
R	Q	F	S	H	N	K	J	U	D	V	B
V	H	G	I	S	A	H	A	R	L	A	E
C	N	E	F	T	A	L	I	L	S	O	I
B	F	J	K	B	E	N	I	A	M	I	N

CA_august_2016.indd 30 25/07/2016 12:33:03

ÎL PUTEM INFLUENȚA PE DUMNEZEU?

Unii oameni, când citesc Biblia, văd în ea o carte de reguli – ce să faci și ce să nu faci. Alții descoperă, când o citesc, o filosofie de viață, principii pentru cei înțelepți. O a treia categorie vede în ea mitologie, istorisiri referitoare la natura existenței și a dilemei umane. Desigur, Biblia conține reguli, principii și istorisiri, însă mai presus de toate, Scriptura este o carte vie despre relații: relația lui Dumnezeu cu oamenii, a oamenilor cu Dumnezeu și a oamenilor unii cu alții.

Pe lângă sinceritate și dragoste, relațiile profunde presupun/impun limitări asumate de ambele părți. Dumnezeu a organizat această lume astfel încât limitele să fie respectate. El ne respectă limitele, iar noi suntem chemați să I le respectăm pe ale Lui. Cum se manifestă această stare de lucruri?

Mai întâi, *El ne dă de făcut numai ceea ce noi putem face.* Ne îngăduie să suferim consecințele dureroase ale comportamentului nostru, pentru ca astfel să conștientizăm și mai mult nevoia de schimbare. El nu dorește ca vreunul dintre noi să piară și nu Se bucură de necazurile noastre (2 Petru 3:9; Ezechiel 18:23), însă vrea să trăim experiența zilnică a convertirii, spre binele nostru și spre slava Lui. Este profund afectat când nu o facem. El nu va încălca dorința noastră de a fi lăsați singuri, deși ne roagă să ne întoarcem la El.

În al doilea rând, El respectă „nu"-ul nostru. Nu încearcă nici să ne controleze, nici să ne cicălească. Ne permite să spunem „nu" și să mergem pe calea noastră. Gândește-te doar la pilda fiului risipitor și la modul cum a plecat tânărul bogat de lângă Isus. Dar uluitor este faptul că, atunci când oamenii spun „nu", El le permite lucrul acesta și continuă să-i iubească. Dumnezeu dăruiește, iar unul dintre lucrurile pe care le dăruiește continuu este posibilitatea alegerii. Însă, asemenea unui dătător adevărat, El îngăduie, de asemenea, și consecințele alegerilor respective. El ne respectă limitele.

Totodată, Dumnezeu Se așteaptă ca și limitele Lui să fie respectate. Când face o anumită alegere sau când ne spune „nu", este dreptul Lui, libertatea Sa. Dacă vrem să avem o relație cu El, suntem chemați să respectăm libertatea respectivă. Când încercăm să-L obligăm „să facă ceva", Îi neglijăm libertatea. Când ne supărăm pe El din pricina lucrurilor pe care nu le face, nu-I recunoaștem libertatea de a fi ceea ce este. Dumnezeu nu are obligații față de noi. Prin suveranitatea Sa, El face pentru că așa voiește. El nu „are obligații" și nu Se supune manipulărilor. El face ceea ce face – să moară pentru noi – pentru că a ales să facă asta.

Iov și-a exprimat mânia și nemulțumirea lui față de Dumnezeu. Da, a protestat, însă Iov nu a crezut că „Dumnezeu era rău" – a protestat frumos. În ciuda tuturor plângerilor sale, nu și-a întrerupt relația cu Dumnezeu. Nu-L înțelegea pe Dumnezeu, însă I-a îngăduit lui Dumnezeu să fie El Însuși și nu a încetat să-L iubească, chiar și atunci când era foarte supărat pe El. Aceasta este o relație adevărată.

Isus a fost desăvârșit prin suferință (Evrei 5:7-10). În Grădina Ghetsimani, a cerut ca paharul suferinței să treacă de la El, însă Dumnezeu Tatăl a spus „nu". Isus a acceptat dorința Tatălui, S-a supus Tatălui și astfel „a devenit sursa unei mântuiri veșnice pentru toți cei care ascultă de El" (Evrei 5:9). Dacă Isus nu ar fi respectat „nu"-ul Tatălui, am fi fost pierduți.

PAGINA PREȘEDINTELUI STEFAN TOMOIAGA

Pe de altă parte, Dumnezeu nu dorește să fim pasivi în relația noastră cu El. Uneori, în urma dialogului, Se răzgândește. Atunci când ne expunem dorințele și sentimentele, Dumnezeu răspunde. Adesea nu gândim în felul acesta, însă Biblia este clară. Este ca și cum Dumnezeu ar spune: „Dacă într-adevăr contează atât de mult pentru tine, sunt de acord." Da, una dintre cele mai uluitoare învățături din Biblie este că „Îl putem influența pe Dumnezeu". Dacă n-am putea, relația noastră cu El nu ar fi una autentică. „Veniți totuși să ne judecăm", zice Domnul (Isaia 1:18), asemenea unui prieten adevărat sau unui tată. El zice: „Spune-mi cum vezi tu lucrurile. Vreau opiniile tale – sunt importante pentru Mine."

ÎL PUTEM INFLUENȚA PE DUMNEZEU". DACĂ N-AM PUTEA, RELAȚIA NOASTRĂ CU EL NU AR FI UNA AUTENTICĂ.

Numai o relație autentică cu Dumnezeu – împreună cu limitările inerente – ne va ajuta să ne atingem potențialul maxim al devenirii asemenea chipului divin. Limitările ne permit să-L vedem pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat. Dacă încercăm să facem ceea ce numai El poate face, vom eșua. Dacă dorim ca El să facă munca în locul nostru, El va refuza. Dumnezeu Își va face partea, iar noi trebuie să cerem puterea Duhului Sfânt pentru a face ceea ce singuri nu putem.

„Acela care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii Săi nu poate să fie nenorocit. Invidia nu se va afla în inima sa; bănuielile rele nu-și vor găsi loc acolo; ura nu poate să existe... Inima care este în armonie cu Dumnezeu este părtașă la pacea cerească și va împrăștia influența ei binecuvântată în jur." (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 28–29) ■

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_august_2016.indd 31 25/07/2016 12:33:03

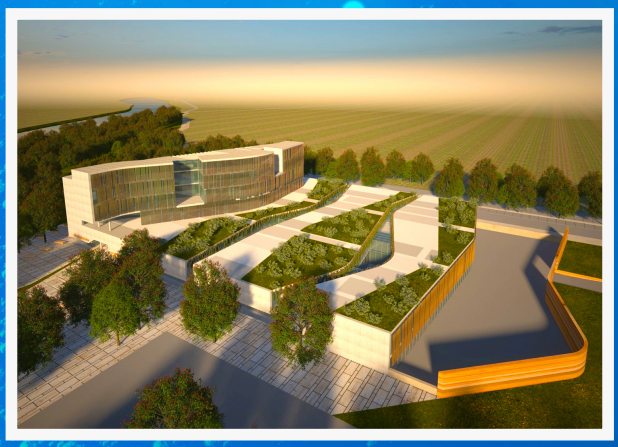

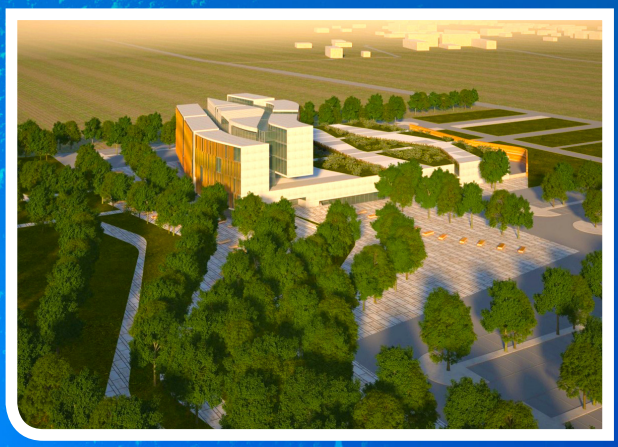

PROIECT

» Înființarea Fundației Spitalul Adventist
» Construirea unui spital adventist în România
» O zonă din centrul țării, într-un oraș care este centru universitar și are Facultate de Medicină
» Mai multe informații despre acest proiect vor fi trimise prin pastori.

OBIECTIVE GENERALE

» Construcţia unui spital adventist cu profil oncologic, de excelenţă, capabil să vină în întâmpinarea nevoilor populaţiei.
» Promovarea principiilor Bisericii AZŞ în domeniul îngrijirii medicale.
» Îmbunătăţirea imaginii Bisericii AZŞ în societate.

MISIUNE

» Împărtășirea dragostei lui Dumnezeu prin asigurarea unei vindecări fizice, mintale și spirituale.

VIZIUNE

» Spitalul adventist va deveni un lider recunoscut al misiunii printr-o asistență medicală de calitate.

VALORI ASUMATE

» Compasiune și grijă pentru pacient
» Respect pentru demnitatea umană
» Excelență în asistența medicală, centrată pe pacient
» Suport spiritual
» Responsabilitate în utilizarea resurselor.

Spitalul Adventist